TKP—ML
Merkezi Yayın Organı

Aralık 1990 Sayı:96

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİLER; GENEL GREVE!

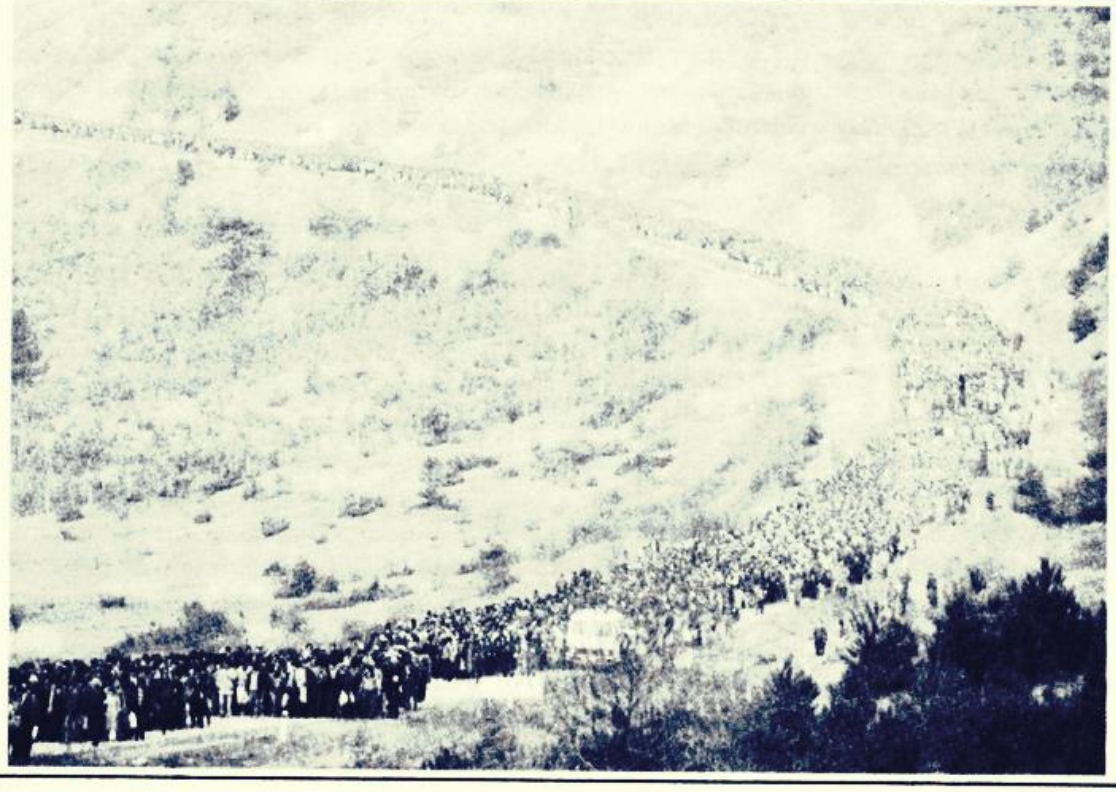

Başyazı

"Muz Cumhuriyeti"lerinden T.C.'nin Başında CIA Var!

Bütün 'muz cumhuriyet'lerinin kaderi aynıdır. Efendileri emperyalistlerin uşaklığını yerine getirmek, onların çıkarlarını korumak ve ülkede halka karşı muazzam bir terör estirmek. Ülkede sınıf mücadelesi alabildiğine gelişmişse ve ülke ekonomik çıkmazın içindeyse, "demokrasi" dedikleri kısmi demokratik hakları da barındıran hakları, tamamen ortadan kaldırmak, devlet terörünü halka karşı üst boyuta çıkarmak için, kurtarıcıları orduyu başa getirmek... Yani, askeri cuntaları başa getirmek. Ve bu darbelerin hazırlayıcıları başta ABD. Darbe hazırlamanın ve yaptırmanın ustası hiç şüphesiz, başta dünyanın bir

Devamı 3. sayfada

İşçiler, genel greve doğru adım adım yolalıyor. Zonguldak maden işçileri bunun öncülüğünü çekiyor.. Yıllardır Zonguldak maden işçilerine kan kusturan egemenler, bu kez de işileri, maden ocaklarını kapatmakla tehdit ediyorlar. ABD emperyalizminin sadık uşağı, Türk patronlarının sözcüsü Turgut Özal, işçileri tehdide devam ediyor. Öylesine tehditler savuruyor ki; "işçilerin istediği ücretler verilirse, ocaklar kapanır" diyerek, işçilerin grevini kırmaya ve az ücretle yetinmelerini istiyor. Ama, faşist Türk devletinin en "yüksek katın"dan gelen bu alçakça tehditlere, maden işçileri boyun eğme bir yana, Zonguldak'ı bir gösteri alanına çevirerek haklarından hiç bir zaman vazgeçmeyeceklerini, ailelerini de

Devamı 4. Sayfada

İÇİNDEKİLER

- Cinayet Şebekesi Bir Devlet; T.C..... 6
- YORUM: İnsan Hakları,..... 7
- Terörizm Yaygarası..... 8
- Askeri Sorunlar Dizisi..... 10
- Arnavutluk Nereye Gidiyor (2)..... 12
- Kürdistan Alevler İçinde..... 16

Başyazı

Baştarafı 1. Sayfada

numaralı jandarması ABD emperyalizmi olmak üzere diğer emperyalistlerdir.

Emperyalizm ülkelere bunalımdan başka bir şey getirmemiştir. T.C.'yi de emperyalizm kurtaramayacak, tam aksine daha da derin bunalımlara sokacaktır. Çünkü ekonomik olarak emperyalizme göbekten bağımlı bir ülkenin, askeri ve siyasi bağımlılığı da kendiliğinden beraberinde geliyor. Ve yarı-sömürgeler birer "muz cumhuriyetleri" olup çıkıyor.

Kontrgerilla gibi 'gizli' (!) cinayet örgütleri, askeri darbeler, hükümet düşürmeler hep emperyalizmin tekelinde olagelmiştir. Özellikle ekonomik, siyasi ve askeri olarak bağımlılığı daha fazla olan ülkelerde bunun dozajı da artıyor tabi...

Türk egemen sınıfları da bunlardan birisidir. Yıllardır halktan saklamaya çalıştıkları Kontrgerilla adlı ölüm mangasını, emperyalist efendilerinin kendileri açığa vurunca, bizim kompradorlar büyük bir şiddet ve telaşla reddettiler. Onlar her ne kadar reddetse de halkımız artık varlığını çok iyi bilmektedir.

Körfez krizine ve Ortadoğu jandarmalığına gönüllü soyulmaları da bu ilişkilerin sonucudur. Emperyalizmin uşaklığı; "vatan, millet, sakarya" dinlemez. Onların vatanı, milleti ve namusu emperyalizmin hizmetkârlığıdır. Türkiye de son zamanlarda yaşananlarda bunların aleni göstergeleri değil midir?

Türk hakim sınıfların "AGİK" anlaşmasına imza atmaları, Türkiye'de burjuva anlamda da olsa "demokrasi"nin uygulanmasından yana oldukları için değildir. Avrupa'da bütünüyle uzaklaştırılmamaları içindir. AGİK'e imza atarken, Kürdistan'da Kürt halkı katliam ve sürgünlerle cezalandırıldı ve cezalandırılıyor. Köyler durmadan boşaltılıyor. Kozakçıoğlu haini ise, utanmadan ve kendi yaptıklarını temize çıkartmak için; "sürgün durdurulmalı" diye 'çağrı' yapıyor. Kürt köylülerini yerinden zorla ve işkenceyle sökenler, sağa sola aç bilaç süren kendisi ve emirlerindeki hükümet değil mi? Kış günlerinde Kürt köylülerini çadırlarda 'yaşamaya' zorlayan bu devlet değil mi? Kürt köylülerinin tarlasını, bağını, bahçesini ve evini yakan, hayvanlarını öldüren bu hükümet ve devlet değil mi? O zaman hangi insan haklarından sözediyor?

ABD emperyalizminin bölge jandarmalığı pahasına, halka yeni vergiler, yeni zamlar getiren bu devletin ta kendisidir. Grevleri yasaklayan ya da kuşa çeviren, toplusözleşmeler de ücretlerin çok az düzeyde tutulmasını yine bu devlet istiyor. Memurların grev hakları yasaklanıyor ve sendika hakkı için mücadele eden memurlar atılıyor, atılmasa da sağa sola sürülerek cezalandırılıyor.

"Körfez Krizi"nden 'zarar' gören müteahhitlere ve sanayicilere, zararları devlet tarafından karşılanıyor. Madem zarar

Genel grev, sadece işçi sınıfını harekete geçirmekle kalmayacak, toplumun ezilen kesimlerine cesaret verecek ve sınıfsal mücadelenin gelişmesinde önemli bir boyut oluşturacaktır. Öbür yandan, egemen sınıflara, bugünkü baskı koşullarında büyük bir şamar vuracaktır.

görenlerin zararları karşılanıyor, halkın zararını kim karşılayacak? Faşist devlet o kadar açık oynuyor ki, bunu gizleme ihtiyacını bile duymuyor. Körfez Krizinden zarar gören müteahhit ve sanayicilerin zararları, halka yeni vergi yükleri ve zamlarla karşılanacak. Yani, burjuvazinin zararı halka yükleniyor. Zaten devlet, gelirlerinin büyük bir bölümünü halkı soymaktan elde ediyor. Ama, gelirlerin bölüşümünde ise, aslan payı halkın değil, bir araç vurguncunun.

Türk hakim sınıfları ezilen yığınları geçim derdi ile uğraştırıyor. Onların örgütlenmesini, sosyal faaliyetlerini olabildiğince kısıyor. Demokratik hak ve özgürlüklerin kapısına kilit vuruyor. Öbür yandan utanmadan; "ülkede demokrasi ve özgürlük var" diyorlar. Bunlar, ezilen milyonlarca yoksul emekçiler için değil, bir avuç burjuva ve toprak ağaları için var.

Egemen sınıflar, kendi bataklıklarını kendileri hazırlıyorlar. Baskı ve katliamlarla halkın mücadelesini ancak geciktirebilirler. Ama, durduramazlar. İşte işçilerin grevleri yaygınlaşıyor. İşçiler Türk-İş gibi devlet sendikalarını da dinlemiyor artık. Sendika ağalarını zorluyor. Maden işçilerinin grevleri geliyor. Ama işçiler, ekmek tokluğundan öte şeyler de istemeli. Düzenin tüm pisliklerine karşı, başta işçi sınıfının ekonomik ve demokratik hakları olmak üzere, devletin baskılarına karşı genel greve gitmeli. Genel grev ilk başta işçi sınıfına çok şey kazandırmayabilir. Ama, işçi sınıfının komünist okulu olması açısından, daha bilinçli örgütlenmeleri ve düzene karşı birlikte hareket etmelerini öğretecek en iyi okullardan biri olması açısından önemli bir adım olacaktır. Genel grev sadece işçi sınıfını harekete geçirmekle kalmayacak, toplumun ezilen kesimlerine cesaret verecek ve sınıfsal mücadelesinin gelişmesinde önemli bir boyut oluşturacaktır. Öbür yanda egemen sınıflarına, bugünkü baskı koşullarında büyük bir şamar vuracaktır.

Komünistler, genel grev sloganını daha belirgin atmalı. İşçileri genel greve çağırmalı, bunun örgütlenmesini yapmalıdırlar. İşçilerin bu eğilimlerine bilinçli bir şekil verilmelidir. Genel grevi tek başına (bugünkü gücüyle) komünistler başaramaz. Bu gerçek görülmeli ve devrimci demokrat kesimlerle ortak hareket edilmelidir. Her işyerinde genel grev komiteleri kurulmalı, işçiler arasında yoğun propagandalar yapılmalıdır. Sendika ağalarının satılmışlıkları ve işçi düşmanı yüzleri daha iyi açığa çıkarılmalı. Bunların gerçek yüzünü işçiler göremedikçe, onlar işçi sınıfını etkilemeye devam edecek ve düzenin uslu çocukları olmalarını işçilere öğütlemeye devam edecekledir. Sarı sendika ağalarının, "bıyık kesme", "sakal bırakma", "yarım bıyık bırakma" vb. gibi işçi sınıfıyla alay edercesine "eyleme" girişmeleriyse, tamamen düzen yanlısı eylemlerdir. Daha doğrusu, işçilerin daha ileri eylem isteklerini, bu tür düzeni rahatsız etmeyen pasif eylemlerle geçiştirmek ve bastırmaktır. Amaç; işçi sınıfına; "bakın, eylem yapıyoruz, haklarınızı arıyoruz" diyerek, işçileri oyalamak ve daha ileri eylemlere; düzeni sallayan kitlesel gösterilere geçmesini önlemektir. Sarı sendika ağalarının düzen yanlısı bu tutumlarını ve işçi sınıfıyla alay eden "eylem"(!)lerini işçilere anlatıp teşhir edilmelidir. Şu anda sarı sendikaların ve sendikacıların işçiler üzerindeki etkinliğini küçümsemek, gerçeklere gözü kapamak olur. Bu nedenle, bu yönün teşhirine ağırlık vermek daha da

önem kazanıyor.

Geniş kitlesel eylemler bizleri bekliyor. Egemen sınıfların ekonomik ve siyasi bunalımı önümüzdeki günler daha da artarak gelişecek ve toplumsal huzursuzluk daha da artacaktır. Egemenler, toplusözleşmeler de işçilerin isteklerini karşılamayacaklardır. Bazılarını kısmen karşılasalar da, enflasyonun hızla artması, işçilere verilen ücret zammını ikinci gün alıp götürüyor. Diğer yandan, memurların ücretlerinin azlığı için mücadele edecekleri gibi en önemlisi de toplusözleşmeli, grevli sendikal hakları için mücadeleye daha kitlesel katılımlar olacaktır. Köylüler, taban fiyatlarının düşüklüğü ve tarım kredi faizlerinin el yakması, onları devlete karşı olan hoşnutsuzluklarını arttıracaktır. Gençliğin, akademik ve demokratik mücadelesi daha ileri boyutlara yükselecektir. Özellikle, öğrenci gençlik kendi demokratik örgütlenmelerini oluşturdukça daha güçlü mücadele yollarını açmış olacak ve devletin bir numaralı hedefleri arasında yer alacaktır.

Kürt ulusunun ulusal mücadelesi ve partimizin sürdürdüğü sosyal kurtuluş için gerilla mücadelesi, her geçen gün artıyor. Egemenler bir yandan dağlardan kuşatılırken, diğer yandan şehirlerden de işçi sınıfı ve diğer ezilen kesimler tarafından kuşatılması, onları daha derin bunalımlara sokacağından hiç şüphe yoktur. Dağlarda gelişen KSİ'ler için gerilla mücadelesinin daha da gelişmesi ve egemenlere büyük darbeler vurması, şehirlerde başta işçi sınıfı ve diğer emekçilerin mücadelesinin gelişmesine de bağlıdır. Şehirdeki bu mücadele kırsal alandaki gerilla mücadelesini soluklandıracak ve gerillanın savaş yeteneğini ve vurucu gücünü arttıracaktır. Şehirlerde, başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm ezilen kesimi daha geniş kitle katılımlı eylemlerin içine çekilmeli ve silahlı kitlesel eylemlere dönüştürülmelidir. **Kısa vadede bu zor gibi gözükse de hedefimiz şehirlerde bu olmalıdır: Silahlı kitlesel hareketlerin geliştirilmesi!** Bunun yanında şehirlerde parti güçlerinin düşmana yönelik silahlı imha hareketleri eksik olmamalıdır. Şehirlerdeki silahlı imha hareketlerinin amacı; kitleleri örgütlemeye ve harekete geçirmeye yönelik olmalı ve düşmanı psikolojik olarak yıpratmalıdır.

Önümüzde, zorlu ama güzel günler var. Sınıf mücadelesinin gelişmesi en güzelidir. Kırda gerilla hareketini, şehirde kitle hareketlerini ve illa da silahlı kitle hareketlerini geliştirici örgütlenme ve çalışma yapılmalıdır. Şehirlerdeki çalışma ve örgütlenmeyi ayaklanma perspektifi içinde ele almalıyız. Bu perspektif ile hareket edilmedikçe, işçi sınıfının yoğun olduğu büyük şehirlerde kitleleri örgütleyip harekete geçiremeyiz. Özellikle de işçi sınıfını kendi safımıza çekmedikçe nihai darbeyi vuramayacağımızın bilincinde olmalıyız.

Kırda gerilla hareketini, şehirde kitle hareketlerini ve illa da silahlı kitle hareketlerini geliştirici örgütlenme ve çalışma yapmalıdır. Şehirlerdeki çalışma ve örgütlenmeyi ayaklanma perspektifi içinde ele almalıyız. Bu perspektifle hareket edilmedikçe, işçi sınıfının yoğun olduğu büyük şehirlerde kitleleri örgütleyip harekete geçiremeyiz.

Egemenler, halkımızın her türlü mücadelesini boğmak için yeni yeni baskı araçları getirmeye çalışıyor. Halkın suskunluğunu, baskılarla sağlayacağını düşünüyor, toplumsal muhalefetin gelişmesinin önüne zorbalıkla çıkıyor. Devrimciler bunu, silahlı ve kitlesel hareketlerle geriletip, devrimci dalgayı yükseltebilirler. Bunun için daha büyük enerji, daha çok kitle katılımlı eylemlere yönelmeliyiz. ■

TKP/ML ve PKK'nın Ortak Açıklaması

Bundan bir süre önce PKK'dan TKP/ML'ye doğu bölgesinden iki kişi geçti. Ancak geçenler silahlarını da beraberinde getirdiler.

Gelişmeler karşısında, o bölgede bulunan PKK'dan arkadaşlar silahları isterken, yanlış tutumlara girdiler. TKP/ML'den arkadaşlar, karşılıklı anlaşarak silahların iade edileceğini belirttiler. Fakat bu sorun o alanda çözümlenemedi.

Sonuçta PKK Genel Sekreteri ile TKP/ML Ortadoğu temsilciliği görüşerek aşağıdaki sonuca vardılar:

Mücadele içinde TKP/ML'den PKK'ya ve PKK'dan TKP/ML'ye katılmalar olabilir. Veya bir başka örgütten bu hareketlere katılmalar olabilir.

PKK ve TKP/ML olarak, örgütlerden birine geçmeleri doğal karşılamaktayız. Geçenlere ilişkin şiddet unsurunu veya değişik düzeylerdeki olumsuz hareket ve davranışları, reddetmekteyiz.

Aynı şekilde bir başka örgüte geçerken, önceki örgütün silah vb. araçlarını götürme hakkına sahip değildirler.Silah vb. araçları yeni geçtiği örgüte, götürmeleri durumunda ister PKK ister TKP/ML veya bir başka örgüt olsun, daha önce geldiği örgüte problem çıkarmadan teslim etmek zorundadır. Bu da karşılıklı hoşgörü ve dostlukla çözümlenmelidir.

PKK ve TKP/ML olarak, yukarıdaki durumların gelişmesi karşısında, birbirlerine şiddet kullanmayı ve olumsuz davranışları reddederler. Bir iki silahtan dolayı veya bir başka olumsuzluktan dolayı ciddi olumsuzluklara yol açacak her türlü olumsuz davranış ve yöntemleri tasvip etmediklerini açıklarlar.

Bu ve buna benzer sorunları dostlukla çözer, bu ilkeyi örgütlerinin yaşam prensip ilkesi olarak görür, bütün alanlarda ve başka bir örgüte karşı da uygularlar.

Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde ortak bazı hedeflerimiz olduğunu unutmadan, faşist diktatörlüğe karşı, değişik alanlarda dostça hareket ederek, her türlü olumsuz davranışlarımızı aşalım. Her örgüt arasındaki ayrılıklar, sekterizmle, şiddetle ve kavga ile değil dayanışma ve dostlukla çözümlenmelidir. Bu yol başarımızın yolu ve güvencesidir.

17.09.1990

PKK Genel Sekreteri, TKP/ML Ortadoğu Temsilciliği

İŞÇİLER; GENEL GREVE

Baştarafı 1. Sayfada

yanlarına alarak cevap verdiler.

Egemenler, yıllardır en zor şartlarda ve en azından neredeyse her gün bir ölünün çıktığı maden ocaklarında çalışan madencilerin kanlarını emerek gelmişlerdir. Maden işçileri en ilkel koşullarda çalıştırıldı. Patlamalarda bir, on, altmış ölü vererek kanlarıyla suladılar madenleri. Madencilerin kanına doymayan egemenler, daha fazla kan ve can istiyorlar. Madencilerin ortaçağ köleleri olarak kalmalarını istiyorlar. Maden işçileri geri adım atmayacaklardır. Eğer Genel Maden-İş'in sendika patronları, işçileri kandırabilirlerse, grev başarıya ulaşamaz. İşçiler, sendikanın sarı yöneticilerine değil, kendi güçlerine güvenmelidirler. Bugüne kadar madencilerin en zor, en düşük koşullarda çalıştırılmasının birinci sorumlusu faşist Türk devleti ise, ikinci sorumlusu sarı sendikalardır. Her zaman işçilerin eylemlerini kırmışlar ve patronlarla uzlaşmışlardır. Maden işçileri grevlerini başarıyla sonuçlandırılırsa, en büyük darbelerden birisini de sendika ağalarına vurmuş olacaklardır. 42 bin maden emekçisi, sadece ücretlerin düşüklüğü için değil, tüm sosyal ve demokratik hak ve özgürlükler içinde grevi sonuna kadar götürmelidirler. Çünkü, işçilerin demokratik hak ve özgürlükleri gasp edildikleri sürece en düşük ücretlerle çalışmaya mahkum edilecekler ve en kötü koşullarda çalışmaya itileceklerdir.

Grev dalgaları geliyor. Maden işçilerinden sonra tekstil işçilerinin grevi başlıyor. Ağustostan beri toplusözleşme görüşmelerini tıkayan, işçilerin istemlerini yerine getirmeyen tekstil patronlarına kitlesel bir bayrak açıyorlar. Yakında 100 bini aşkın çeşitli iş kollarındaki işçilerin grevleri de gündemde. Madencilik, Petro-Kimya sanayi, deri, metal, turizm, hizmet ve sağlık işyerlerinde toplu sözleşmeler tıkanmıştır. İşçi sınıfı için bu büyük bir fırsattır. Toplam 300 bine yakın işçinin greve gitmesi, egemenleri derinden sarsacaktır. Egemen sınıflar ve sarı sendika ağaları işçilerin grevlerini kırmaya çalışacaklarından şüphe yoktu. Polis ve jandarma baskısının yanında, faşist 82 anayasasının işçilerin grev kırıcı kararlarından dolayı, grev kırıcılarını ortaya çıkaracaklardır. Ama işçi sınıfı birlikte kararlı bir şekilde hareket ederse, egemenlerin baskılarını püskürtebilirler.

300 bin işçinin grevi, genel greve dönüştürmelidir. İşçiler, 12 Eylül askeri faşist cuntasının hazırladığı anayasa ile gasp edilen sendikal ve sosyal haklarını alabilecekleri gibi, egemenlerin işçiler üzerindeki baskılarını da geriletebilirler. Toplu sözleşme ve sendika haklarını yeniden kazanıp daha demokratik bir şekle sokabilirler. Devletin demokratik hak ve özgürlüklerin gasp etmesini durdurup, yeni haklar elde edebilirler. İşçilerin yıllardır faşist baskı yasalarıyla köle gibi çalıştırılmasına dur denebilir. Yeni vergi yasalarına, yaşamı çekilmez duruma getiren hayat pahalılığına, Kürt ulusu üzerindeki katliamlara dur denebilir. Bütün emekçileri ve halkı cendere altına alan tüm antidemokratik yasalara dur denebilir. Emperyalistlerin petrol çıkarlarını korumak için halkımızın savaşa sokulmasına dur denebilir ve DENMELİDİR..

Egemen sınıflar, özellikle 12 Eylül askeri faşizmiyle birlikte, işçiler üzerinde büyük bir terör dalgası estirdi. Ücretleri dondurduğu gibi, toplusözleşme ve genel grev haklarını elinden aldı. Bir çok ilerici ve demokrat sendikaların yanında DİSK'i kapattı. Yeni sendikaların kurulmasını yasalarla zorlaştırdı. Dayanışma grevlerini yasakladı. İşten atılmaları kolaylaştırdı. 4 aylıktan fazla ikramiyeyi yasakladı ve grev yerlerinde topluca nöbet tutmayı kaldırdı. Bir çok işkoluna grev yasağı koydu.

12 Eylül anayasası olan 82 anayasası —işçilerin elini kolunu bağladığı gibi—, tüm ezilenlerin demokratik hak ve özgürlüklerini de gasp etti. Memurların toplusözleşmeli-grevli sendikal hakları için verdikleri mücadeleyi sürekli bastırmaya gittiler. Memurların direnişlerini kırmak için en ücra köşelere sürerek cezalandırdılar. Yine öğrencilere kışla disiplini getirip, üniversiteleri askeri kışlalara döndürdüler. Kürt ulusu üzerinde katliam ve sürgünlerini

yoğunlaştırdılar. Burjuvazi, şimdi de, körfez krizini bahane ederek, vergileri ve zamları arttırdı. Zamlar halkı adeta bunalttı. Bunların yanısıra, ülkeyi bir savaşın eşiğine getirdi. ABD petrol tekellerinin çıkarı için yolsul emekçi halkı savaşa sürmeye çalışıyor. Bütün bunlara dur demenin yolu; işçilerin genel greve gitmesiyle olabilir. İşçi sınıfı son on yıldır üzerindeki köle muamelesine karşı ve düzenin çirkefliklerine karşı genel greve gitmelidir.

Genel grevin ana maddesi, işçi hakları üzerindeki yasakların kaldırılması, genel grev hakkının ve dayanışma grevleri üzerindeki yasakların kalkması, grev yasağı olan işkollarında grevlerin serbest olması vs....

İkincisi, ücretlerin enflasyonun üstünde olması ve asgari ücretin enflasyon üzerinde sürekli yükseltilerek vergi dışı bırakılması.

Üçüncüsü, ülkenin emperyalist ve gerici savaşa sokulmasına engel olmak.

Dördüncüsü, her türlü demokratik hak ve özgürlükler üzerindeki baskıların kaldırılması.

Beşincisi; Kürt ulusu üzerindeki katliam, baskı ve sürgünlere son verilmesi ve SS kararnamesinin derhal yürürlükten kaldırılmasıdır.

Memurlar da işçiler genel greve gittiklerinde genel grevi desteklemeleri yanında, kendileri de direnişe geçmelidirler. Sendikal hakları için ve egemen sınıfların antidemokratik uygulamalarına karşı mücadeleye atılmalıdırlar.

Genel grevin önüne salt işçilerin ücretlerinin yükseltilmesi için hedef konursa, bu pek bir şey ifade etmeyecek ve işçiler üzerindeki baskı ve yasakları kaldırmaya yetmeyecektir. Türk-İş ve diğer sarı sendikaların amacı, genel grev değildir. Onlar işçilerin topluca harekete geçmemesi için her türlü oyuna başvurarak egemen sınıflarla birlikte hareket edeceklerdir. İşçi sınıfının bu konudaki uyanıklığı, sendika ağalarının oyunlarını boşa çıkaracaktır. Bazı reformistlerin istedikleri gibi, genel grevin hedefini sadece ücret artışıyla belirlemek ve yetinmek, işçi sınıfının mücadelesine en büyük darbeyi vurmak ve egemen sınıfların ekmeğine yağ sürmek olacaktır. Bu oyuna gelinmemeli, işçileri genel grev için örgütlerken, demokratik hak ve özgürlüklerin öne çıkarılması esas alınmalıdır.

Egemenler ve sarı sendikacılar, işçileri ekonomik lapalarla uyutmaya, salt geçim dertleriyle uğraştırmaya çalışıyor. Başta komünistler olmak üzere devrimciler buna müsaade etmemeli, işçi sınıfını siyasal haklar ve giderek siyasal iktidar için mücadeleye dökmelidir. Bugün için salt siyasal iktidar perspektifiyle işçi sınıfını sokağa dökmek ya da genel greve sürüklemek oldukça zordur. Bunun esas nedeni, komünistlerin ve devrimcilerin işçi sınıfı içindeki örgütlülüğünün zayıflığından kaynaklanmaktadır. İşçi sınıfına bugün hakim olan sarı sendikalardır. Yani devletin kontrolündeki sendikalardır. Bu sendikaların işçi sınıfı içindeki gücünü kısa zamanda kırmak hayaldir. Ancak bu, komünistlerin işçi sınıfını daha ileri hedeflere götürmesine ya da daha ileri hedefler için propaganda yapmasına engel değildir. Ancak, hedefler işçi sınıfı tarafından kabuledilebilecek ölçüde ve düzeyde olmalıdır. Yani, ileri sürülecek talepler, işçi sınıfının bugünkü siyasal boyutunu aştığı taktirde, işçiler sarı sendikaların peşinden gidecektir. Komünistler işçi sınıfının bugün varolan istemlerinin başında gelen ücret artışları istemlerini gözardı etmemeli, ama bununla da yetinmeyip esas olarak demokratik hak ve özgürlükler için işçileri eyleme geçirmeye azami çaba harcamalıdır. Ne var ki, işçilerin salt ekonomik nedenlerle de olsa, genel greve gitmeleri ve başarıyla sonuçlandırması, Türkiye işçi sınıfı açısından büyük bir politik başarı olacaktır. Böylesi bir genel grevde işçilerin öğreneceği çok şey olacaktır. Başta, egemen sınıflara karşı birlik ve mücadelenin neleri başardığını ve kendi güçlerini göreceklerdir. İkincisi, politik bir kazanç sağlanacaktır. Egemen sınıfların baskılarına ve daha ileri istemler için işçi sınıfı daha ileri eylemliklerin içine girmelerinin önü açılacaktır ve genel olarak toplumda devrimci dalga yükselecek, sadece işçi sınıfını değil, özellikle gençlik ve memur kesimini de hareketlendirecek ve ülkedeki devrimci dalganın kabarmasına neden olacaktır. Ekonomik nedenlerle de olsa, yapılacak bir genel grev, küçümsenmeyecek siyasal çalkantıları su üstüne çıkaracaktır. Özellikle de Kürt halkının direnişlerinin gelişmesine de hizmet edebilir.

Bütün bu nedenlerle; **İŞÇİLER GENEL GREVE!**

■

Kontrgerilla ve Madalyonun Öteki Yüzü

Cinayet Şebekesi Bir Devlet; T.C.

Türkiye'de 'darbeleri kim yaptırıyor' diye söylendiğinde, sıradan sokaktaki adam bile buna hiç yanılgısız yanıt verir. ABD! Sadece Türkiye değil, Türkiye gibi geri ülkeler de de yapılan darbelerin arkasında başta ABD olmak üzere diğer emperyalistler vardır. Emperyalistler, geri ülkeleri kendilerine öye bağlamışlar ki, sömürü çarklarını koruyabilmek için bütün kirli kollarını en ücra köşelere ve özellikle de devlet içindeki tepe noktalarına uzanmışlar ve onları satın almışlardır. Bugün Türkiye'deki generallerin büyük bölümü, bürokratların önemli bir kısmı, başbakanları ve bakanları da dahil bir çoğunu kendi ajanı gibi kullanır durumdadır. Zaten bir çoğu direk CIA'nın ajanıdır. MİT, CIA'nın bilgisi dahilinde çalışır. Büyük bir ihtimalle MİT'i tamamen yönlendiren de yine CIA'dır. 12 Eylül darbesini yapan beş general ile CIA'nın içtikleri su ayrı gitmezdi. Türkiye'deki gelişmeleri anında ABD'ye bildiriyordu. Zaten darbe planlayıcıların elebaşları, 'CIA darbe uzmanları' değil miydi? Daha Türkiye'de darbe olmadan ABD iletişim organları ve basını Türkiye'de darbeyi bütün dünyaya duyurmuşlardı.

Kontrgerilla artık resmen açıklanıyor. Yani ABD emperyalizminin dolayısıyla da CIA-Pentagon denetiminde, NATO'ya bağımlı bütün ülkelerde oluşturulan, "Süper NATO" ya da bizdeki adıyla Kontrgerilla, nihayet emperyalistler tarafından da artık resmen açıklanıyor. Kendine'bağımsız' diyen bir devletin hükümetlerinin hiç bir haberi olmadan ABD bu ülkelerde kontrgerilla, yani cinayet örgütü oluşturuyor ve bu örgütten, ne başbakanlar, ne de hükümet yetkililerini haberi var(!) Burasına inanmak biraz zor. Özellikle Türkiye'de inanmak zor. Türkiye'de zaten gizli değildi bu örgüt. Uzun süredir "Özel Harp Dairesi" adı altında çalışıyordu. ÖHD'nin niçin kurulduğu, kime karşı kurulduğu ve ABD'ce ve finansman edildiği Demirel ve Ecevit tarafından da biliniyordu. Ama bu uşaklar, bugün kalkıp, "haberimiz yok" diyorlar. Ecevit, kısmen "şüphelendim" demesine karşılık, Demirel köpeği tamamen reddediyor. Reddetmesi normal, çünkü 12 Mart döneminde bu örgütün devrimcilere ve halka karşı kullanılmasına ses çıkarmadığı gibi onaylamış ve 1980'de hükümet olduğu sırada, o dönemin Genelkurmay Başkanı olan faşist Evren'den, "anarşi ve terörün bastırılması" için tekrar kullanılmasını istemiş.

Ecevit'in bilmezlikten gelmesi ise, halk düşmanı yüzünün bütünüyle açığa çıkmasından korkmasından dolayıdır. İzmir'de kendine suikast girişimi yapılmasına karşın bunun üstüne gitmemiş ve kapatmıştır. Maraş, Çorum, Malatya, Sivas vb. yerlerde yapılan kitle katliamlarının arkasındaki güçlerin kim olduğunu bilmesine karşın susmuştur. Ya da susturulmuştur. Ecevit'in Kontrgerilla'nın varlığını bilmemesine imkan yok. Çünkü kendi dışişleri bakanı olan Hasan Esat Işık, bunu beş yıl sonra Cüneyt Arcayürek'e açıklamıştı. "Bütün NATO ülkelerinde kontrgerilla var" (Bak. C.Arcayürek, Demokrasi'nin Sonbaharı, 1977-78) diyen Ecevit'in dışişleri bakanı bu durumu bilecek, ama Başbakan olan Ecevit'i bilmeyecek! Kim kimi kandırıyor?

Devrimciler ve bazı dürüst demokratlar kontrgerillanın varlığını ve devletin gizli bir cinayet ve işkence örgütü olduğunu daha 12 Mart döneminde ortaya çıkardılar. Bir çok faili meçhul (!) cinayetin arkasında ve devrimcilere işkence yapanların bir kısmının bunlar olduğu o zaman açığa çıkmıştı. Faşist Türk devleti bunu şiddetle reddetti. 12 Mart'ta, işkencelere CIA ajanlarının da katıldığı biliniyor. 12 Mart yargılamaları sırasında mahkeme dosyalarına geçti bunlar. Partimizin önderi İ. KAYPAKKAYA'ya yapılan işkenceler sırasında CIA-MİT ve Kontrgerilla üçlüsünün birlikte çalıştığı ve daha sonra yoldaşımızı öldürdükleri de bilinen gerçek.

ABD emperyalizminin CIA kanalıyla, özellikle kendine bağımlı geri ülkelerde cinayet örgütleri örgütlediği biliniyor. Latin Amerika'da bunlar "Ölüm Mangaları" adı altında çalışıyor. Ülkemizde ise; "Kontrgerilla" adıyla.... ABD, sadece geri ülkelerde kurmakla kalmamış, NATO'ya bağımlı ülkelerin tümünde böyle bir örgüt oluşturmuş. Böylece ABD, darbe yapmak istediği zaman ya da beğenmediği hükümetleri düşürmek istediği zaman ya da ülkedeki kamuoyunun dikkatlerini başka yöne çekmek istediği zaman oluşturduğu cinayet şekebekeleri harekete geçiyor. ABD'nin oluşturduğu cinayet örgütlerinden hükümetlerin haberi yok denemez. Hükümetler de kendi işlerine geldiğinde bu örgütleri rahatlıkla kullanıyor. Devleti elinde tutan güçler, bu cinayet örgütleriyle halka gözdağı vermekten tutun da her türlü cinayeti işletmek, gelişmeleri kendi lehine çevirmek için bu tür örgütleri rahatlıkla kullanıyor ve yönlendiriyor.

Türkiye'de 'darbeleri kim yaptırıyor' diye söylendiğinde, sıradan sokaktaki adam bile buna hiç yanılgısız yanıt verir. ABD! Sadece Türkiye değil, Türkiye gibi geri ülkeler de de yapılan darbelerin arkasında başta ABD olmak üzere diğer emperyalistler vardır. Emperyalistler, geri ülkeleri kendilerine öye bağlamışlar ki, sömürü çarklarını koruyabilmek için bütün kirli kollarını en ücra köşelere ve özellikle de devlet içindeki tepe noktalarına uzanmışlar ve onları satın almışlardır. Bugün Türkiye'deki generallerin büyük bölümü, bürokratların önemli bir kısmı, başbakanları ve bakanları da dahil bir çoğunu kendi ajanı gibi kullanır durumdadır. Zaten bir çoğu direk CIA'nın ajanıdır. MİT, CIA'nın bilgisi dahilinde çalışır. Büyük bir ihtimalle MİT'i tamamen yönlendiren de yine CIA'dır. 12 Eylül darbesini yapan beş general ile CIA'nın içtikleri su ayrı gitmezdi. Türkiye'deki gelişmeleri anında ABD'ye bildiriyordu. Zaten darbe planlayıcıların elebaşları, 'CIA darbe uzmanları' değil miydi? Daha Türkiye'de darbe olmadan ABD iletişim organları ve basını Türkiye'de darbeyi bütün dünyaya duyurmuşlardı.

Türk egemen sınıfları Kontrgerillayı ne kadar inkar ederlerse etsinler, 12 Mart döneminde bir çok bombalama ve öldürme olayının yanında, 1 Mayıs 77 Taksim katliamını, Maraş, Çorum, Sivas, Malatya ve daha bir çok yerdeki olayı bunlar düzenlemiştir. Yine darbe ortamı hazırlamak ve halka korku salmak için bir çok aydını, ilerciyi katledenler bunlardır. Şu rahatlıkla söylenebilir: ne kadar faili meçhul cinayetler varsa bunun altında devletin cinayet örgütleri vardır. Yani ya MİT ya Kontrgerilla ya da siyasi polis. 12 Eylül öncesi, bazı profesör ve aydınların katilleri bunlardır. Bedrettin Cömert, C.Tütengil, Bedri Karafakioğlu, Kemal Türkler vb.nin yanında son zamanlarda M.Aksoy, B.Üçok, Çetin Emeç, T.Dursun gibi gazeteci ve bilim adamlarını katledenler yine bu ölüm mangalarıdır. Ya da bunların bilgisi dahilindedir.

MHP' de yine Kontrgerilla tarafından oluşturulan bir sivil cinayet şebekesidir. MHP'yi Kontrgerilladan ayrı görmek yanlıştır. Devrimcilere ve halka karşı oluşturulan bir örgüttür. Bu, devletin bilgisi dahilindedir. 12 Eylül öncesi Demirel;

Devamı 23. Sayfada

YORUM

İNSAN HAKLARI, SİLAHSIZLANMA, ULUSLARARASI BARIŞ ALDATMACASI VE "PARİS ŞARTI"...

19 Kasım 1990'da yapılan AGİK zirvesi, diğer adıyla "Paris Şartı"; silahsızlanma, insan hakları ve NATO ile VARŞOVA Paktlarının kendi aralarındaki 'soğuk savaşı' sona (!) erdirmelerinin anlaşması olarak imzalandı. Emperyalistlerin tam da Irak'ın Kuveyt'i işgali ve ilhakını bahane ederek, Ortadoğu'ya görülmemiş oranda militarist güç yığmaları ve Arap halklarını esaret altına almalarıyla aynı döneme rastlaması, başta ABD ve diğer Avrupalı emperyalistlerin hegemonyacı yüzlerini gizlemek için başvurulmuş alçakça bir demagojik anlaşmadan başka bir şey değildir.

Böyle bir anlaşmanın altında yatan esas neden; RSE'nin tamamen teslim alınmasıdır. Nitekim, güçlü Rus Sosyal Emperyalist imparatorluk bugün çökmüş emperyalistlere peşkeş çekilen bir ülke durumuna gelmiştir. (Paris antlaşması da batılı emperyalistler tarafından) RSE'nin teslim alınmasının bir ifadesi olarak yerine getirilmiştir. RSE, artık eski rekabet edecek gücü kendinde bulamamaktadır. Çünkü ekonomik çöküntü yoğun siyasal bunalımları ve ulusal kargaşalıkları gündeme getirmiş ve kendini kurtarma çabası içine girmiştir. Bunun içinde batı emperyalistlerinin her istediğini yerine getiren bir ülke konumuna girmiştir. Elindeki askeri güçlerden bazılarını indirmesi, Avrupa'dan çekmesi ise RSE açısından zorunlu bir hal almıştır. Çünkü, askeri gücünü güçlü bir şekilde elinde tutacak ekonomik güce sahip değildir. Ekonomik gücü zayıf olan bir ülkenin askeri gücünün güçlü olması düşünülemez. Bu olsa da geçicidir.

İki büyük emperyalist askeri paktın aralarındaki soğuk savaşı sona erdirmeleri ise, çökmüş olan bir paktın son nefesinin de alınmasıdır. Çünkü, RSE'nin artık pazarlık gücü kalmamıştır. Bu gidişle de tamamen parçalanmaya doğru yolalmaktadır. RSE, bu gidişatı Batı emperyalistlerinin desteği ile geciktirmeye çalışıyor. Ama nereye kadar?

Emperyalistlerin "İnsan Hakları", "uluslararası barış" çığlıklarının altında yatan neden ise; kendi hegemonyacı iğrenç yüzlerini gizlemeden başka bir şey değildir. Ortadoğu'yu babasının çiftliği gibi kullanan, şimdiye kadar görülmemiş askeri güç yığarak işgal eden emperyalistler sürüsünün, "barış" ve "insan hakları"ndan ve de "soğuk savaşı sona erdirme"den sözetmeleri, dünya halklarını aldatmaya çalışmanın bir göstergesi olarak bilinmelidir.

Emperyalistler şu anda kendi aralarındaki çelişkinin aza indirilmesi ve dünya pazarlarının bölüşümünde, aralarındaki soğukluğu aza indirmenin yollarını aramaktadırlar. Esasında ise, RSE'den boşalan pazarların Batı ve ABD arasında pay edilmesinin mücadelesi verilmektedir. RSE'nin istediği ise, imparatorluğun bölünmesini önlemeleri, ekonomik yardımı artırmaları ve Rusya'daki cumhuriyetlerin ayrılmalarını desteklememeleri, en azından tarafsız kalmaları karşılığı, Doğu Avrupa'yı Batı ve ABD'nin avucunun içine bırakmasının bir anlaşması yapılmaktadır. Bütün pazarlıklar da bunun üzerine kuruludur. RSE, ancak kendini böyle kurtarabileceğini ummaktadır.

Ancak, 'uluslararası barış', 'soğuk savaşı sona erdirme', 'insan haklarını koruma ve geliştirme' gibi cazip sözcüklerin, emperyalistlerin gerçek yüzlerini gizlemenin bir örtüsü olarak kullanılmaya çalıştıklarını anlamak gerekiyor. Bu sözcükler tekrarlanırken, perde arkasından da Ortadoğu'yu kana bulamanın hesapları yapılıyordu. BM Güvenlik Konseyi'nde. Emperyalistlerin barış içinde dünya pazarlarını paylaşmaları sözkonusu değildir. Bugünkü consesusun altında önümüzdeki süreçte daha keskin çelişkiler ve dalaşmalar yatmaktadır. Bugüne kadar çelişkilerin baş odaklarından biri olan RSE'nin artık rekabet edecek gücü kalmadığı ortada. İlerde, ABD ve Avrupa arasındaki çelişkiler daha da keskinleşecektir. Fransa, Almanya ve Japonya'nın ABD ile pazar paylaşım mücadelesi daha keskin bir hal alacaktır. Özellikle Almanya'nın birleşmesi ve birleşmeden doğan ekonomik ve siyasi zorluklar ortadan kalktığında, Almanya yine başa oynayacaktır. Görüldüğü gibi, emperyalistlerin consensusları geçicidir. Ama dalaşmaları esastır ve daha keskin dalaşmalar önümüzde durmaktadır.

DÜNYA JANDARMASI ABD'NİN GÖLGESİNDE KÜÇÜK JANDARMA TÜRK EGEMEN SINIFLARI SİLAHLANDIRILIYOR!

Emperyalistler, Paris'te 'barış' anlaşması ve 'silah indirimi anlaşması yaparken, geri ülkelerden jandarmalık görevi verdiklerini de silahlandırıyorlar. Silah indirimine Türkiye girmiyor. Her ne kadar Türkiye'nin bütününü kapsamasa da, Türkiye'ye tanınan özel statü, Türkiye Kürdistanı'nın Güney kesimini silah indiriminin dışında tutuyor ve hatta bu Mersin'e kadar uzanıyor. Gerekçe hazır: "Irak sıldırganlığı". Esas neden ise gözlerden gizleniyor. Kürt ulusal hareketine karşı ve Türkiye'nin Ortadoğu jandarmalığını üstlendirilmesidir. Bütün emperyalistler, Türkiye'nin askeri yönden modernize edilmesinde hem fikirler. Başta ABD ve Alman emperyalizmi Doğu Almanya'dan kalan silahların büyük bir bölümünü Türkiye'ye veriyor. Yani ABD yeni güçlü silahlarla Türk ordusunu donatmaya çalışıyor. Bunun belli başla sebepleri vardır. Yarın Ortadoğu'da benzeri yşeni bir şey ortaya çıktığında Türkiye hemen devreye sokulacaktır. Ayrıca Türkiye gibi ABD'nin güdümünde ortaya çıkarılacak askeri olarak güçlü "yeni" bir ülke emperyalizmin bölgedeki çıkarlarına dokunmak isteyen diğer ülkeleri geri itecek bir güç olarak devreye sokmak istiyor. Irak bunlardan birisi. Ayrıca Petrol bütün ülkelerin ağzının suyunu akıtıyor. Ortadoğu'yu Güneyden İsrail, Kuzeyden Türkiye vasıtasıyla kıskaç içine almanın hasaplarını yapıyor. Bunlara yeni yeni devletlerin katılmayacağının da garantisi yok. ABD bölgede kendi yerini sağlamlaştırmak için, dün "terörist" dediği ülkelerle bugün sarmaş dolaş olmanın yollarını arıyor. Sorun, Ortadoğu petrollerini koruma altına almak ve emperyalizmin çıkarlarını korumaktır.

Türk egemen sınıfları sırtını ne kadar emperyalizme dayarsa o denli bir çıkmazın içine giriyor. Emperyalist dünya sistemindeki bunalım, Türk egemen sınıflarına daha katmerli yansıyor. Bütünüyle dışa bağımlılık ister istemez, ekonomiyi batırdığı gibi, siyasal bunalımı daha da derinleştiriyor. Emperyalizme bağımlılık; halk kitlelerine daha fazla yüklenmeyi, demokratik hak ve özgürlüklerin daha fazla tırpanlamasını ve de despotizmi ayakta sürekli tutmaya yarayan araçlardan biri olarak birinci

Devamı 23. Sayfada

TERÖRİZM YAYGARASI ve FAŞİZMİN AMAÇLARI ÜZERİNE (2)

Evren ve Özal'ın Suç Ortakları 12 Eylül'ün Hesabını Tersinden Soruyorlar

Bütün düzen partilerinin ağız birliği içinde katıldıkları "anarşi-terör-bölücülük" demagoji ve yaygarası, öz olarak 12 Eylülleri desteklediklerinin en açık ifadesidir. 12 Eylül, bu devlet, emperyalizm ve işbirlikçisi hakim sınıflar için bir zorunluluktu. Faşist düzen partileri gibi bunların hizmetinde olan faşist ordu ve o günkü komutanları da kendilerine düşen rolü oynadılar. Sonradan "partileri kapatmamız yanlış oldu, bazı hatalar yaptık, bunlar büyütülmemeli" dediler. Gerçekten de düzen partilerinin büyüttükleri gibi aralarında bir siyasal anlayış farkı ve kendilerine karşı güdülmüş bir düşmanlık yoktu. Partileri kapatılıp geçici bazı yasaklar konduysa da, ilk seçimden sonra meydan gene kendilerinin oldu. Bu arada emperyalist-komprador sermayeye verdiği hizmetle yıldızı parlayan ve 12 Eylül uzantısı sivil hükümetin başı olma avantajını elde eden Özal, Çankaya'ya kadar yükselip fiili bir başkanlık sistemi de oluşturarak son dönemin koltuk kavgasında üstünlük sağladı. Bu bakımdan 12 Eylül bir ölçüde eski parti liderlerinin aleyhine işlemiş görünse bile, sınıf mücadelesindeki temel mevzilenmeleri ve ortak çıkarları açısından düşünülürse hepsinin yararına olmuştur. Bir süre kendilerini kenarda tutan askeri faşist cunta rejimi devreye girmese ve halkın mücadelesini on yıl geriye götürmeyi başaramasaydı, belki bugün böyle bir meclisin muhalefet koltuklarında da oturamayacaklardı. 12 Eylül faşizmi, kelimenin gerçek anlamıyla (hükümet edip etmeme anlamında değil, sınıf egemenliği koruma anlamında) kendi iktidarlarını sürdürdüğü gibi, on yıl önce her birinin fazlasıyla yıpranmış olan siyasi kariyer ve liderlik imajını tazelemesine de imkan sağladı. Böylece halka karşı eski icraatları Özal'dan daha insaflı olmayan bir Demirel, bugün meydanlarda "kurtar bizi baba" çığlıklarıyla karşılanır oldu. Demirel veya İnönü-Ecevit, yarın Özal'ın yerine geçip bu ülkeye tekrar hükümet edebilirlerse, büyük ölçüde onlar da başarılarını 12 Eylül'e borçlu olacaklar.

Üzerinde birleştikleri, dönem dönem sorumluluk yüklendikleri, bazı nüans farkları ve duruma göre değişen rolleriyle hep birlikte hizmet ettikleri temel siyaset, ortak amaç ve hedefler, dünden bugüne değişmediği gibi, halka karşı 12 Eylül sisteminin devam ettirilmesi ve daha katı biçimlerde uygulanması konusunda "milli mutabakat" sağlamalarına da yolaçmaktadır. Nedir bu birleşilen noktalar? Devrimci mücadelenin ezilmesi, Kürt ulusal hareketinin bastırılması, radikal kitle hareketlerinin önlenmesi, sömürücü egemen sınıf ve egemen ulus imtiyazlarının korunması, emperyalizmin ülkemizdeki her tür varlığı ve çıkarlarının güvence altına alınması, uşaklık ilişkilerinin dayattığı daha büyük dış yükümlülüklerin yerine getirilmesi ve bütün bunlar için de faşist devlet otoritesinin güçlü kılınmasıdır.

Bütün bu gerçeklere rağmen, muhalefetteki düzen partileri, 12 Eylül ve uzantısı Özal yönetimiyle aralarında köklü siyasi ayrılık ve çatışmalar varmış gibi zaman zaman bunların halka yönelik uygulamalarını da eleştiriye konu ederek "demokrasi" havariliği yapıyorlar. Ama gerçekte bütün dertleri kendi altlarından çekilmiş koltukları geri almaktır. Yıllar önce "kendim için bir şey istiyorsam namerdim" diyen Demirel, namerdin de ötesinde bir alçaktır. Bu demagoji ustası, bazen "dağa taşa korku sinmiş, halk inim inim inletiliyor" şeklinde devlet terörünün aşırılıklarını eleştiren bir tavır sergiler, bazen de "Güvenlik güçleri ne lazım geliyorsa yapmalı, Muğlalı Paşa kompleksini yenmeli, şunu yaparsak bize bir şey mi olur diye endişe etmemeli, devlet gücünü göstermeli" şeklinde faşist terörü pervasızca körükler. Çok açık ki halka yapılan hiç bir şeye karşı değil, tam tersine on yıldır yapılanları az buluyor. Dağa taşa korku sindirmenin hesabını sorması yalnız Demirel'den değil, İnönü-Baykal-Ecevit'lerden de beklenmezdi ya! Bu soytarı en son "terörizm" demagojileri içinde tersinden bir hesap sormaya kalkışıyor. Bakın ne diyor:

"TC devleti anarşi ile hesaplaşmamıştır. Sadece anarşinin meydana geldiği ortamdaki siyasetçileri ve parlamentoyu cezalandırmıştır. Yine de Dev-sol duruyor, TİKKO duruyor... Bizim ortaya çıkarttığımız 23 örgüt yerinde duruyor. Bu örgütlerin kökü kazınacağına siyasi partilerin kökü kazınmıştır. Bugün anarşiyi önleyememenin altında bu olay yatıyor" (10 Ekim 1990 -Milliyet)

On yılda 1 milyondan fazla insanın gözaltına alınması, en az 100 bin kişinin tutuklanması, binlerce komünist-devrimci ve Kürt gerillasının dağlarda, sokaklarda, zindanlar ve darağaçlarında katledilmesi, işkencenin, vahşetin her yerde pervasızca uygulanması, devrimci örgütlerin "kökünü kazımak" için her fırsatta en geniş operasyonların yapılması ve toparlandıkça "çökertmek" için Tuzla gibi halk arasında infial yaratan katliamlardan bile kaçınılmaması, bu aşağılık köpeği halen tatmin etmemiştir. Utanmadan 12 Eylül'ün devrime ve halka karşı değil de kendilerine karşı yapıldığını iddia ediyor. 12 Eylül kendi dallarını bile budamamıştır, kaldı ki "kök"lerini kazısın. Devrimcilerin "kökünü kazıma"nın olanaksızlığını ise yıllar önce Evren itiraf etmiştir. Demagojinin de bir sınırı olar ama, Demirelagoji'nin sınırı yok...

Yine DYP-SHP ve benzeri muhalefet partileri, işbaşındaki hükümeti Kürdistan ve İstanbul'da yoğunlaşan silahlı devrimci eylemleri önleme konusunda kararlı davranmamak ve beceriksiz kalmakla suçluyorlar. Özal'ın eksik bıraktığı neymiş? Daha neler yapması gerekiyor muş? İstanbul ve Kürdistan'da tam teşekküllü bir sıkıyönetim mi? Ortadoğu savaşını da beklemeden ülke genelinde Savaş Hali ilanı mı? Söylesinler de ne lazım geldiğini, bir an önce yapsın bari. Hazır Anayasaya aykırı Başkanlık sistemi meşrulaştırılmışken bir mutabakata bunun için sağlasınlar, sivil şef yönetiminden yeniden askeri faşizme geçilsin, olsun bitsin... Yok, Özal'n bu kadar ileri gitmesini istemeyiz diyorlarsa, gelsin kendileri göstersinler "maharet"lerini. Bakalım nasıl mümkün oluyormuş devrimci hareketi durdurmak, komünist-devrimci ve Kürt ulusalcı güçlerin "kökünü kazımak"?.. Gelsin göstersinler bakalım "devletin gücü"nü!..

Reformizm "Her Şiddeti Kınamak"la Faşizmin Ekmeğine Yağ ve Bal Sürüyor

"Sosyal-demokrat" etiketli faşist düzen partilerinin solunda, Anayasal partiler yelpazesi içinde yer alan HEP, TBKP, SP yeni kurulmaktan olan "Sosyalist Birlik" gibi reformist burjuva partileri, ayrıca yönetiminde bunların etkin oluğu İHD gibi dernekler, bir dizi sendika ve meslek kuruluşları da, "sosyal-demokrat"lardan az farklı bir söylemle silahlı devrimci mücadelenin karsında saf tutmaktadırlar.

Evet bunlar faşist devletin "asker çözüm'lerine de karşı olduklarını söylüyorlar. Ama bu neyi değiştiriyor ki? Olağanüstü hal kaldırılsın, kararnameler iptal edilsin, işkence ve katlimalar durdurulsun demekle bunlar ortadan kalkmıyor mu? Bırakalım kalkmasını, bu barışçıl seslenme ve reform dilekleriyle hafifleyen bir şey oluyor mu? Aksine her şeyin daha da ağırlaştığı ortada. Kanlı bir sınıfsal ve ulusal tahakküm altında ezilen halkımızın zor yoluyla devrim dışında kurtuluş yolu varsa göstersinler. İktidarın silahsız nasıl

alınabileceğini açıklasınlar. Bırakalım, demokratik devrim ve halk iktidarını, kendi vaaz ettikleri türde bir "demokratikleşme"nin bile -ki bu önermeleri mevcut devlet ve düzenin burjuva demokratik bir yapıya dönüştürülmesidir- barışçıl yollardan gerçekleşebilme şansı yok ülkemizde. En basit reformlar bile, radikal mücadele biçimlerini, kanlı çatışmaları, silahlı direnişleri şart koşuyor. Devrimciler şiddet heveslisi değil. Başından itibaren şiddete dayanan ve halka da şiddeti dayatan karşı-devrimci egemen sınıf güçleridir. Halk silaha sarılsa da sarılmasa da, onlar silahlı zorbalık yapmaya devam edecekler. Çünkü bu onların varlık şartıdır. Bunu sona erdirecek yegane güç, halkın örgütlü devrimci şiddetidir. Yoksa "barış" dilekleri ve "reform" yakarışları değil... Böyle bir tutum içinde "her türlü şiddeti kınıyoruz" diyerek demokratik bir muhalefet yürüttüklerini zanneden burjuva reformist güçler faşizmin devrimciler aleyhine "terörizm" demagojisine ağırlık verdiği şu günlerde tam da onun kitleleri şaşırtma politikasına hizmet etmiş oluyorlar.

Tabi ki bunlar arasında da nüans farkları vardır. Kimisi düzenle daha açık uzlaşma içinde "devrim"in lafzını da bütünüyle terketmişken, kimisi (örneğin SP) halen "devrimcilik" iddiasındadır. Lafta da olsa "devrim"i savunmakta ve diğerlerini "reformistlik"le suçlamaktadır. Kendisinin onlardan pratikte pek farlı bir işlevi olmadığı halde, teorik söylemi ve iddiası böyledir. Ama 12 Eylül öncesi de "devrimci" geçinen bu geleneğin (o zamanki TİKP), "milli birlik" politikası vb. ile faşist devlete nasıl destek olduğu ve devrimci harekete açıkça nasıl saldırdığı unutulmuş değil. O yıllarda da faşizm "anarşi-terör" demagojisi ile devrimci hareketi karalayıp azgınca saldırırken TİKP ve Aydınlık Gazetesi faşist basından geri kalmayan bir ağızla aynı karalamaları yaptığı gibi, bir çok devrimciyi açıkça ihbar da etmiştir. Bu geleneğin sürdürücüleri olarak şimdi SP'yi yönetenlerin bir süre önce yaptıkları "TİKP muhasebesi", söz konusu suçları basit "hata"lara indirgeyen bir tavır olarak, devrimci kamuoyuna hesap vermekten uzak kalmıştır. Dahası bir taslak çalışma olduğu söylenen ve tartışmalar sonunda kesin şeklini alacağı belirtilen "muhasebe", bir daha ele alınmayıp öylece bırakılmıştır. Bu günah çıkartmacı, gayri-samimi, yarım yamalak "özeleştiri" ile özü muhafaza edilen ideolojik-siyasi çizgi, söz konusu yapının değişen koşullara bağlı olarak yine faşist düzen partileri ve devlet güçleriyle el ele devrimci harekete karşı cephe almasını olanaklı kılmaktadır.

Bugün bu yönde bir tutumu yok. Devrimci eylemleri karalama çabasında görünmüyor. Ama destekleme durumunda da değil. Kaldı ki geçen yıl D. Perinçek, partimizin ve başka devrimci güçlerin silahlı eylemlerini "MİT provakasyonları" gibi gösterme çabasına girmişti. İşte bunları "bir takım siyasi hesapları MİT körüklüyor, kargaşalık yaratarak bazı planlarına zemin oluşturmak istiyor " türünden. Oysa MİT'in ajan sızdırma ve adam satın almadaki tek amacı devrimci örgütlere ağır darbeler vurmak ve devrimci gelişmeleri önlemekti. Ajanlarının güven sağlaması için onlara ufak tefek bazı işler yaptıran MİT, partimizin Kadıköy Emniyet Amirliğine baskın hazırlığını öğrendiğinde ise dört yoldaşımızı alçakça katlediyordu. Açığa çıkan piyonlar bu gerçeği kanıtlarken akıl almaz şekilde provakasyon teoriler üreten Perinçek asıl MİT provakasyonunun aranacağı Aksoy-Emeç- Dursun- Üçok olayları hakkında ise şunları yazıyor:

"Geldiğimiz noktada katili karışık adreslerde arayan komplo teorileri, gerçekler zeminde bir yer bulamıyor? Şeriatçı güçler, kritik sınırı aşmak için harekete geçmişlerdir..." (Yüzyıl, Sayı:11, Başyazı)

Yani bu olaylarda hiç karanlık bir durum yokmuş. Her şey gayet açık ve netmiş! Sözkonusu cinayetleri şeriatçı güçlerin işlediği tartışma götürmez bir gerçekmiş! Böyle buyuruyor. Biz bunları mutlaka MİT yapmış veya yaptırmıştır diye iddia etmiyoruz. Ama bunların gerçekten şeriatçı örgütler tarafından ve bütünüyle bağımsız şekilde yapıldığını da sanmıyoruz. Bir kere bu cinayetleri üstlenen örgütlerin varlığı yokluğu belirsiz. İkincisi bu olaylar tam da devrimci güçlerin işkenceci faşist katilleri cezalandırma eylemlerinin üzerine geldi peş peşe. Üçüncüsü, bunların bazıları (Aksoy ve Emeç'in öldürülmeleri) sahte bildirilerle MLSPB, Dev-Genç gibi örgütlere üstlendirildi. Devrimciler bilim adamı ve gazetecileri de öldürüyor havası verilmek istendi. Dördüncüsü, Bahriye Üçok cinayetinin işlenme biçimi geçmişte Malayta Belediye Başkanı MHP'li faşist Hamido'nun öldürülmesine benzer şekilde bombalı paketle gerçekleştirildi ki, o olay da çok karanlıkta kalmıştı. Büyük olasılıkla MİT ve Kontrgerilla tarafından, devrimcilere mal edilmek üzere yapılmış bir işti. Beşincisi, Üçok cinayetinden sonra bir basın toplantısı düzenleyen MİT müsteşarı Teoman Koman, belli bir suçluluk piskozu içinde *"MİT namuslu bir teşkilattır. Hatta dünyadaki bütün gizli servisler içinde en namuslulardan biridir"* diyor. Oysa en namussuzlardan biri. Onun ne mal olduğun anlamak için ait olduğu devletin niteliğine bakmak yeter. onun eseri olduğu çok iyi bilinen 1 Mayıs 77 katliamı tümden karanlığa gömülüp "soruşturma"sı da rafa kaldırılmıştır. Daha bir yığın toplu kitle katliamı, sabotaj olayları ve karanlık cinayetlerde onun parmağı olduğu açıktır. Bu yıl ardarda gelen dört olay gibi 12 Eylül öncesinde de bir dizi profesör, öğretim üyesi, bilim adamı öldürülmüştü. Hiç biriyle ilgili en ufak ipucu "elde edilemedi"... Kontrgerillanın yaptığı işler nedense "faili meçhul cinayetler" olarak kalıyor.

Bütün bunlar bir şey anlatmıyor mu? En sonu yoğunlaşan kuşkular üzerine Müsteşar'ın "şeffaflık" gösterisi de mi anlamsız? Ama gel gelelim Perinçek kendinden emin. "Karışık adreslerde katil aramaya gerek yok" diyor. Üstlenen örgütüyle, amaçları ve hedefleriyle, bütün mantığı ve kanıtlarıyla berrak olan devrimci eylemlerde karşılık adreslere gönderme yaptıktan sonra, herşeyi karanlıkta kalan ve bunca kuşku uyandırıcı yönleri bulunan "şeriatçı güçlerin eylemleri" konusunda tam tersi mantık yürütüyor. Neyse ki son zamanlar devrimci eylemler aleyhine konuşmuyor. Ama bir süre sonra yine aynı provakasyon iddialarını tekrarlamasa bile, bu eylemlerin askeri darbe ve sıkıyönetimlere 'zemin oluşturduğunu' vs. söyleyerek partimiz ve diğer silahlı devrim güçleri aleyhine propaganda yaparsa şaşmayın.

Henüz bu türden kaz çığlıkları pek duyulmuyorsa da, bir çok reformist kesimin feryat figan bağırmakta gecikmeyeceği hissedilmektedir. Bunda anlaşılmayacak bir şey de yok. Silahlı devrimci hareketin her yükselişi, faşizm koşullarında icazetli olarak yasal parti faaliyeti yürüten reformist "sol"u rahatsız eder. O yasallıkla bir yere varacakları varmış ve halka verecekleri bir şey kalmış gibi kendi varlıklarının "önem"ine de vurgu yaparak, silahlı eylemlerin legal örgütlenme ve mücadeleyi tehlikeye soktuğunu söyler ve bu gerekçeyle devrimci güçleri "mahkum" etmeye çalışırlar. Dahası işçi ve emekçi yığınlara; "bunlar sizin yasal grev ve direniş eylemlerinizin önlenmesine neden oluyor, yasakların baskıların ağırlaştırılmasına zemin oluşturuyor, iktidarın eline koz veriyor" diye seslenirler. Oysa faşizmin daha katı eylemlere başvurmak için sığınacağı bahanelerin haddi hesabı yoktur ve "eline koz vermemek" için halkımızın bu devleti kızdıracak her mücadeleden kaçınması gerekir. Pasif direnişler bir işe yaramıyor, kitlelerin mücadeleyi radikalleştirmesi gerekiyor. Çünkü, faşizm bunu dayatıyor ve çoğu yerde kitleler kendiliğinden de olsa kolluk güçleriyle çatışmaya giriyor. Reformistlere göre bu da yanlıştır. Tahriklere kapılmamak gerekir(!). Oysa halkımızın ve demokrasiyi gerçekten arzu eden güçlerin, radikal adımları çekinmeden atması şarttır. Bundan geri durmakla kazanılacak hiç bir şey yok. İşte 12 Eylül on yıldır sürdüğü gibi, tüm yasa ve kurumlarıyla daha uzun yıllar devam ettirilmek isteniyor. Bu yasaları söküp atmak, 12 Eylül'le hesaplaşmak ve bütünlüklü olarak da bu düzeni değiştirmek için, silahlı devrimci mücadele, radikal kitle hareketleri günden güne yükseltilmek zorundadır. Faşizmin sıkıyönetim ilan etmesine geçmişte 15-16 Haziran İşçi Hareketi de yetmişti. Şimdi işçi sınıfının çok daha büyük 15-16 Haziran'lar için o dönemle kıyaslanmayacak haklı nedenleri var. Daha da yükseltmesin mi direnişini? Faşizmin, sıkıyönetime de, savaş hali ilanında da zaten hazırladığı şu dönemde, kırbaç yemiş it gibi, onu kudurtan devrimci eylemler, "devlet gücünün gösterilmesi" için yırtılmalara yolaçıyorsa, bu, halkın gücünün gösterilmesidir ki, kitlelerin mücadelesine de ivme kazandırıyor. Kim bundan rahatsızlık duyarsa duysun, isteyen TBKP soytarıları gibi, "tırmanan terör"den de söz etsin, mücadeleci yığınlar bunlara beş paralık değer vermeyecektir!...

■

ASKERİ SORUNLAR DİZİSİ

GERİLLANIN KIŞ TAKTİĞİ VE BAZI SORUNLAR ÜZERİNE

Her dönemin, her koşulu ayrı ayrı özellikleri vardır. Komünistler, bu özgül durumları iyi değerlendirerek, onlara uygun taktik politikalar belirlemelidir. Mücadeleyi daha ileri götürebilmenin yolu; içinde bulunduğumuz özgülü yakalayıp, onunla uyum içinde olan taktik politikalar geliştirmekle olabilir. Bir taktik süreç içindeki bazı farklılıklar yaşanabilir. Her taktik sürecin içinde ayrımları iyi saptamak gerekir. Daha doğrusu, anlık değişimlerin ayrımına varılmalıdır. Taktik süreçte esas taktiğimiz değişmeyebilir. Ama, bir taktik süreç içinde de geri çekilme, saldırı ya da kısmen savunmalara başvurabiliriz. Taktiğimiz saldırıdır ama, düşmandaki değişmeler ya da kitlelerdeki değişmeler ya da partimizdeki değişiklikler, o an için saldırının boyutunu düşürmemizi ya da daha fazla arttırmamızı gündeme getirebilir. Bu sürece damgasını vuran esas taktik politikanın özüne ters değildir. Saldırının olduğu yerde savunma ve geri çekilmelerde vardır. Önemli olan bunları iyi yakalayabilmektir. Siyasi ufku geniş olan bir gerilla önderliği bunları ayırt edebilmeli ve etmek zorundadır.

Örneğin, düşmanın yoğun olarak saldıracağı kesin olan bir bölgede, "gelecekleri varsa görecekleri de vardır" mantığı ile hareket edersek, kaybeden düşman değil biz oluruz. Düşmanın yoğun saldırısına karşı koyacak ya da püskürtecek durumumuz yoksa, doğru olan o alandan çekilip bir başka alana kaymaktır. *Düşmana, saldırı beklediği anda ve yerde değil, saldırı beklemediği anda ve yerde vurmalıyız. Yöntem ve saldırı taktiği bu olmalıdır. Gerilla savaşının ruhu budur.*

Savaşta kayıplar olmaz anlayışı içinde değiliz. Kayıplar olacaktır. Zafere ulaşmak için çok kayıplarımız olacaktır. Ama, gerillanın mantığı, düşmana daha çok kayıp verdirip, az kayıp almaktır. Bu da düşmanı izlemek ve beklemediği anda vurmakla olur. Düşmandan kaçmak, düşmanı izlememek, sürekli savunma psikolojisini geliştirir ki, böylesi bir durumda daha fazla kayıplar veririz, ama düşmana fazla kayıp verdiremeyiz. *Düşmanı sürekli takip et ve en zayıf anında vur. Düşmanın seni takip etmesini önle. Düşman seni değil, sen düşmanı takip et.* Bu ilkeler, her gerillanın, öncelikle de her komutanın beynine kazınmalı ve savaş içindeki yaşamının kaçınılmaz bir parçası haline getirilmelidir. Kayıbı göze almayan bir gerilla birliği ya da gerilla komutanı savaşamaz. Korunma psikolojisi içinde daha fazla kayıp verir. Geçmiş pratiğimiz bunun canlı örnekleri ile doludur. Kayıplar olacaktır. Gerilla komutanı bunu göze almalı. Onun düşüneceği ve uygulayacağı taktikler; 'düşmana saldırı anında kaybımızı en aza nasıl indirebiliriz?' nasıl bir yöntemle az kayıp verip, düşmana çok kayıp verdirebiliriz, olmalıdır.

Savaşmadan kayıp vermek gerillanın moralini bozar. Savaş içindeki kayıp gerillanın moralini fazla bozmaz. Özellikle düşmana verdirilen kayıp gerillanın moralini artırır. Kitleleri gerillanın etrafında toplar. Savaşmadan sürekli kayıp, kitleleri karamsarlığa iter. Düşmanı 'güçlü' gören anlayışları geliştirir. Gerilla, usta taktik saldırılarla bunu engelleyebilir. Koşulları vardır. Küçük küçük gerilla birliklerine bölünmekten çok, kalabalık güçlerle düşmana saldırmalıyız. Bazen, bütün güçlerimizi bir araya toplayıp az sayıdaki düşman birliklerine saldırılar düzenlemeliyiz. Toplu imha yollarını denemeli ve bu saldırı taktiğini sık sık uygulamalıyız. Böylesi imha hareketleri düşmana büyük moral bozukluğu verir. Gerillaya ve halka ise büyük güç katar, moral kazandırır. İşte burada, gerilla birliklerinin anında bir araya gelmesi ve anında dağılması sorununu, yani sevk ve idaresinin en iyi bir şekilde düzenlemesini gündeme getiriyor. Buna biraz sonra değineceğiz.

Özellikle askeri kurallar, hata kabul etmez. Küçük hatalar büyük kayıplara neden olur. En küçük bir gevşeklik, uyuşukluk, nöbette ki uyku hali ya da gevşeklik, köye inerken öncü göndermeme vb. gibi hatalar bize neye mal olduğunu çok iyi biliyoruz. Bir çok gerillamız ya da çok gerilla birliği salt bu hataların işlenmesi sonucu imha olmuştur.

Gerilla açısından, kış ve yaz aynı düzlem içinde ele alınamaz. Özellikle T. Kürdistan'ında kışın sert geçmesi gerilla açısında dezavantajdır. Kışın hareket alanı alabildiğine daralır. İzler kolayca açığa çıkar. Köylere inip çıkmak oldukça zorlaşır. Ormanlık alanın azlığı bir yana, var olan ormanlar da meşeliktir. Meşeler kışın yapraklarını döktüklerinden dağlar çıplak kalır. Düşman kolayca gerilayı bulabilir. Kışın meşe ormanlarının arasında kayıp olmak pek olası değildir. Dağadaki gelişmeler bile bizim taktiklerimize şu veya bu oranda yansımalıdır. "Yansımaz" desekte, bu bizim irademiz altında olan bir şey değildir. İster istemez yansıyacaktır. Yazın daha hareketli olurken, kışın hareket serbestliğimiz azalır. Gezginliğimiz, kitlelerle ilişkilerimiz daralır. Doğa kısmen engel olur. Özellikle savaşın daha başlangıcında ve savaşçı güçlerimizin az olduğu bir süreçte, kışın daha dikkatli olmamız ve hata yapmamaya özenle dikkat etmeliyiz. Kışın alınan kayıpların büyük çoğunluğu hatalar sonucu olmuştur. Ya gidilmemesi gereken köye gidilmiştir, ya köye girerken hata işlenmiştir ya da köyde gerektiğinden fazla kalınmıştır. Bazen öyle oluyor ki, "bir çay içip kalkalım" diyerek, bu kısacık sürede "bir şey olmaz" mantığı ile hareket edildiğinden, düşman köyü çoktan sarmış olur. Basit ve küçük gibi görülen hatalar görmezden gelinmesi nedeniyle bir çok kez bir gerilla birliğinin imhasına neden olmuştur.

Kışın, düşman açısından da dejavantaj yaratıyor. Onunda haraketini kısıtlıyor. O da saklanamıyor. Geçit alanlarına sürekli tuzak kuramıyor. Ancak, köylerde sürekli kalabiliyor. Özellikle gerillaların uğrayabileceği köyleri tespit ettiklerinde buralarda uzun süre konaklıyorlar. Okulları kışla ve karakol olarak kullanıyorlar. Bu nedenle, kışın gerillanın saldırısında azalma olmasına karşın, biz düşmandan daha avantajlıyız. Pusular kurularak imha yollarına gidilebilir. Şu bir gerçek ki; düşman bir kaç güçlü darbe yediğinde sürekli ürkek olacaktır. Zaten ürkek davranıyor. Ürkekliği, saldırının nereden ve nasıl geleceğini bilmemesindendir. Ayrıca, bir kaç güçlü darbe, düşman ordusunun moralini bozacak ve saldırı gücünü ve isteğini azaltacaktır. Onu sürekli savunma pozisyonuna sokacaktır. Savaşçı bir gücün sürekli savunma pozisyonunda kalması, saldırı ruhunun ölmesi, onun ölümünü ve daha büyük oranlarda imhasını kolaylaştıracaktır. Saldırıda taktik üstünlük önemlidir. Saldırı hakimiyeti gerillanın elinde olduğu sürece, düşman kovalamaktan çok, savunma ve sinme pozisyonuna geçecektir. *'Baskın basanındır'* yöntemiyle hareket edilmeli.

Kışın en önemli sorun, sığınaktır. Sığınakların iyi hazırlanması ve kesinlikle gerilla birliği dışında başka kimsenin bilmemesi gerekir. Bir köylünün dahi bilmesi, o sığınağı tehlikeye düşürür ve o sığınakta kalınmaz. Ama, kışın da getirdiği zorluklar nedeniyle, yeni bir sığınak hazırlama 'zahmetine' katlanılmıyor. Kayıplara neden mantıklardan birisi olan"Bir Şey Olmaz" mantığı işletilerek kalınmaya devam ediliyor.

Her gerilla birliğinin bir birinden uzak yerlerde en az iki sığınağı olmalıdır. Bu bir askeri kural haline getirilmelidir. Bu kurala uymayan komutanlar ve siyasi komiserler kesinlikle görevlerinden alınmalıdır. Sığınakların hazırlanmasında birinci derecede sorumlu komutanlardır. Komutanlar, bir muharebenin hazırlığına ne denli dikkat ediyorlarsa, sığınakların hazırlanmasına da ondan daha fazla dikkat etmelidirler. Yazın bir kaç ağacın bir arada olduğu yerde ya da bir kayalığın dibinde saklanılabilirken, kışın bunların yerini sığınaklar alıyor.

İşlenen bir başka hata da, sık sık aynı köye gidilmesidir. Özellikle kışın sığınağa yakın köylere gidiliyor. Bu başka bir tehlikei, sığınağın ortaya çıkmasını gündeme getirdiği gibi, o köylere sık sık uğradığımız düşmaa da ulaşıyor. Bu da düşmanın pusu kurmasını ve kayıpları beraberinde getirebiliyor.

Bu kış güçlerimiz iki üç katına çıktı. Örgütsel anlamda, bunun getirdiği zorluklar var tabi. Birincisini; gerillalarımızın tecrübesiz olması ve bunların büyük çoğunluğunun kış koşullarıyla ilk defa tanışmaları oluşturuyor. İkincisini; zaten, çoğunluğu yeterli deneyime sahip olmayan komutanlarımızın daha kalabalık bir gerilla birliğini yönetmek durumunda kalmaları, onları daha fazla hata yapmaya götürecektir. Deneyim sahibi yoldaşlar bu konuda daha duyarlı olmalı, deneyimsizleri sürekli denetlemeli ve yol göstermeleri gerekir. Üçüncü zorluk ise; çoğalan güçlerin sevk idare edilmesi. Şimdiye kadar az güç olduğu için, sevk ve idaresi daha kolay oluyordu. Ama şimdi, güçlerimiz arttı ve önümüze yeni zorluklar çıkardı. Yönetici organlar, eski alışkanlıklarını terk etmek zorundadır. Daha duyarlı, daha akılcı ve daha temkinli hareket etmek zorundadırlar. Geçmişe oranla ilişkiler daha karmaşık olacaktır. Karmaşık ilişkiler doğru bir tarzda ele alınırsa, sevk ve idaresi de o denli kolaylaşacaktır. Örgütlenme mekanik bir mantık ile ele alınmamalı, değişen durumlar ve güçler ilişkileri dikkate alınmalıdır. Dördüncüsü; savaşçılarımızın büyük bir çoğunluğu şehirlerden gelmişlerdir. Bunların kır koşullarına ve sürekli savaş içinde yaşamaya adapte olmaları belli bir zaman alacaktır. şehir alışkanlıklarının üzerine sekter bir şekilde gidilmemeli, eğitici olunmalıdır. Savaşçılara karşı yöntemimiz ikna ve siyasi eğitim yöntemi olmalıdır. Kır koşullarına ve savaşa hemen adapte olmayanları küçümseme, onları savaşçılar içinde aşağılama ve köylüler içinde hor görme yaklaşımlarına kesinlikle girilmemeli ve girenlere karşı tavırsız kalınmamalıdır. İlk aşamada şehirden gelenlerin çok olması doğal. Süreç içinde köylülerin sayısı daha fazla olacağı bir gerçektir. Şehir ve köyden katılanların bir kültür çatışması da olacaktır mutlaka. Şehirden katılanlar köylüleri küçümserken, köyden katılanlar da şehirden gelenleri 'dağ koşullarına dayanamayanlar' diye küçümseme yollarına girebilirler. Bu konularda siyasi eğitim ile bunlar giderilebilir ve gidermek zorundayız.

Yeni katılanların getireceği en önemli zorluk (yukarıda saydıklarımız dışında) ise, hiç şüphesiz, askeri eğitimlerinin hiç olmaması ve ilk defa böyle şeylerle karşılaşmış olmalarıdır. Başta yeni katılanlar olmak üzere, tüm savaşçılara mutlaka askeri eğitim verilmelidir. Özellikle yeni katılanlara, deneyimler anlatılmalı, çarpışma esnasındaki tavırlarımız, düşmanın taktikleri, gece ve gündüz yürüyüşleri, nöbetin nasıl tutulacağı, silahların bakımı, sökümü ve kullanımı, köye giriş çıkışlardaki tutumlar vs. Bunların en önemlisi, çarpışma esnasında nasıl davranılacağıdır. Pülümür'deki 3 Ekim 1990'da meydana gelen çatışmada 4 yoldaşımızı kaybettik. Bunların hepsi yeni katılan yoldaşlardı. Kayıpların bazıları çatışma sırasında ayakta kalmanın sonucu olmuştur. Çatışma sırasında nasıl bir tavır alınacağını bilselerdi, belki de bir kaç yoldaşımız şehit düşmeyecek ve kayıplarımız daha az olacaktı. Bu nedenle, askeri komutanlar askeri eğitime özel bir önem vermeli, 'nasıl olsa süreç içinde öğrenirler' mantığı işletilmemelidir. Siyasi komiserler buna dikkat etmeli ve komutanları bu konuda uyarmalıdır.

Gerilla birliklerinin kendi aralarındaki haberleşmeleri kuryeler vasıtasıyla olmalıdır. Gerilla birlikleri, şehir çalışması gibi randevudan randevuya koşma gibi tutumlar içinde kesinlikle girmemelidir. Geçmişte bunlar yapılıyordu ve bir çok kayıplar bu tutumlardan dolayı alınmıştır. Ayrıca, bu tür tutumlar gerillanın savaşma yeteneğini ortadan kaldırıp, birbiriyle randevulaşan gruplar durumuna getiriyor. İlişki kurmanın daha risksiz ve basit yöntemleri varken, gerilla birliklerini bu işler için kullanmak, deyim yerindeyse cinayet işlemek gibi bir şeydir. Savaşçıyı, savaşmaktan alıkoyan ilkel bir yöntemdir. Gerilla birlikleri eylem yapmak için bir araya gelmelidir. Kuryelik görevleri için asla! Gerillayı kurye olmaktan çıkarıp, esas fonksiyonlarını yerine getiren bir konuma sokmalıyız.

Dar bir alana sıkışmamız da bizim açımızdan dezavantajdır. Bu koşulların zorlamasından çok, güçlerimizin azlığından kaynaklanmıştı. Ama artık, başka alanlara açılacak gücümüz vardır. Daha şimdiden bunun hazırlıklarını yapmalıyız. Parti Merkez Komitemizin 3. toplantısında, hangi alanlara açılabileceğimiz ve açılacağımız alanlardan hangilerine öncelik vereceğimiz belirlenmiş ve bu gerilla bölgesi parti organına bildirilmişti. Gerilla bölgesi parti önderliği ve TİKKO bölge komutanlığı ortaklaşa çalışarak bu alanlardan öncelikle açılacağımız alanlara yerleşmek için zaman geçirmeden hazırlıklarını yapmalıdır. Savaşı yaymamız ve genişletmemiz şarttır. Savaşı, düşmanı güçlü olduğu yerlerde ve anda kesinlikle kabul etmemeliyiz. Düşmanın güçsüz olduğu alanlara sıçratmalı ve oralarda vurup, bizim kitle desteğimizin güçlü olduğumuz ya da üs olarak kullandığımız alanlara geri çekilmeliyiz. Yani üs bölgelerinden diğer bölgelere kayıp, oralarda vurup tekrar üs alanlarına geri dönebiliriz. Önemli olan, 'burada rahatız, düşman bize bir şey yapamaz' mantığını terkedip, düşmanın zayıf olduğu alanlarda vurup, içlerde kayıp olmalıyız. Bunun için de bulunduğumuz sağlam alanlardan çıkma yöntemini mutlaka, ama mutlaka kullanmalıyız. Savaşı başka türlü kendi lehimize geliştiremeyiz.

Savaşmadan kayıp vermek gerillanın moralini bozar. Savaş içinde kayıp, gerillanın moralini fazla bozmaz. Özellikle düşmana verdirilen kayıp gerillanın moralini arttırır. Kitleleri gerillanın etrafında toplar. Savaşmadan sürekli kayıp, kitleleri karamsarlığa iter.

Bulunduğumuz bugünkü alan, vazgeçilemez ve önemli bir alandır. Her şeyden önce kitle desteğinin muazzam ölçüde olması, bizim en büyük avantajımızdır. Bu alanı bir üs olarak kullanmalıyız. Düşman bu alana her ne kadar güç yığarsa yığsın, bizi bu bölgeden söküp atamaz. Savaş uzadıkça düşman yıpranacak, biz güçleneceğiz. Savaşın uzaması bizim lehimizedir. Düşmanın güç yığması elbette işimizi zorlaştıracak. Ama, düşmanın geliştirdiği taktiklere karşı biz de taktik geliştireceğiz. Her karşı-devrimci taktiğe karşı devrimci taktik geliştirmek zorunlu ve kaçınılmazdır. Düşmanın en büyük dezavantajı kitle desteğinin olmamasıdır. Onlar, güçlü silahları ve asker sayısının fazlasıyla ayakta kalabiliyor. ama bu nereye kadar?

Kitle desteği gerillanın yaşam kaynağı, zaferi kazanmanın tek yolu. Bu nedenle kitleleri kazanmaya, onları siyasal olarak geliştirmeye ve gerilla savaşının içine çekmeye özel bir önem vermeliyiz. Kitleler katılmadan mücadeleyi bir adım ilerleteceğimiz hayaline kesinlikle kapılmayalım. Savaşı yürütecek ve kazanacak olan kitlelerdir. Önderlik eden bir avuç aydın değil!

■

ARNAVUTLUK NEREYE GİDİYOR? (2)

Emperyalisler Balkanlara nasıl bir düzen vermek istiyor? Bu ülkeleri ilerde AT bünyesine almayı mı, yoksa ayrı olarak yapılandırmayı mı düşünüyorlar? Son gelişmeler dikkate alınırsa, bu bölge büyük çalkantılara gebedir. Devlet içi ve devletler arası ulusal sorun ve çekişmeler giderek sertleşiyor. en çok sorun ve en fazla çatışma Yugoslavya'da görülüyor. Bu ülke ulusal toplulukların çokluğu, çeşitliliği, iç anlaşmazlıkları ve merkezi devletten ayrılma istemleriyle SSCB'den sonra geliyor. Kosova bölgesinin Arnavut nüfusu üzerindeki artan baskıları Yugoslavya'nın Arnavutluk'la çelişkilerini büyütüyor. Arnavutluk nüfusu kadar Arnavut'un yaşadığı Kosova, yeni bir konfederatif yapıya bu ülkenin de çekilmesi veya ulusal temelde eskisinden farklı nitelikte yeni bir devlet oluşumuna yöneltilmesi için kullanılabilir. SSCB gibi Balkanlar'ın da nasıl bir yeniden yapılanma içine gireceği ya da sokulacağı, bu arada Gorbaçov'un yıllardır sözünü ettiği "Ortak Avrupa Evi"nin ne derece gerçekleşeceği ve nereleri kapsamına alacağı henüz oldukça belirsizdir. Emperyalist tasarımlar çeşit çeşit ve bir çok seçenek içeriyor. Arnavutluk yönetimi bu konulara nasıl bakıyor? Herhangi bir belge ve bilgiye sahip değiliz. Ekonomik-toplumsal-siyasal yapısını diğerlerinden ayrı tutma ve bağımsızlığını koruma noktasında ne derece kararlıdır? Pek öyle kendinden emin bir görüntü vermiyor. Emperyalizmin Körfez krizinde oluşturduğu geniş cepheye, Ramiz Alia ne diyor? "Uluslararası camia"!.. Böyle bir "sosyalist" yaklaşıma bütün emperyalistler şapka çıkartır. Arnavutluk yönetiminin böyle kritik bir süreçte emperyalizm ve sosyal-emperyalizm sözcüklerini kullanmaktan titizlikle kaçınması salt bir "diplomatik nezaket" sayılabilir mi? Hayır! Burada açık bir çark ediş var. ABD-RSE işbirliğinde geliştirilen yeni emperyalist düzenlemelere hayırhah bir yaklaşım var. Bilindiği gibi Tiran, yakın bir zaman içinde Moskova'yla yeniden diplomatik ilişki kurmuş ve üyelik için AGİK'e de başvurmuştur. Gorbaçov'un "Ortak Avrupa Evi" ve NATO-Varşova yerine tüm Avrupa'yı kapsayacak yeni bir güvenlik örgütü tasarımlarının hep AGİK'i temel aldığı da biliniyor. Ayrıca Arnavutluk ABD'yle diplomatik ilişki geliştirme arzusunu ortaya koymuştur. Bu olgular, Arnavutluk'un nereye gideceği konusunda kesin bir fikir vermeye yetmese de dikkate değer işaretlerdir. Bütün bunlardan bizim edindiğimiz izlenim; AEP'in teslimiyete açık bir uzlaşma yoluna yavaş yavaş girdiğidir.

Emperyalist Komplolara Karşı Savunalım Ama, Zaaflarını ve Boyun Eğişini de Gizlemeyelim!

Yukarıda geçerken değindik. Ülkemizdeki AEP'çiler, gözle görünür yalpalama karşısında suskundur. Arnavutluk sözkonusu olduğunda, halen bütün söyledikleri, bu ülkenin "Marksizm-Leninizm ve Sosyalizmin kalesi" olduğu ve emperyalist baskılar karşısında savunulması gerektiğidir.

Arnavutluk'un Doğu Avrupa'daki RSE güdümlü ülkelerden farklı bir yapıda, bütün olumsuzluklarına karşı savunulacak durumda bir ülke olduğunu belirttik. Emperyalist baskı ve komplolar karşısında onu savunmak elbette devrimci bir görevdir. Ayrıca bugün benzeri komplolarla karşılaşan bir Küba'nın da savunulacak yönleri bulunduğuna inanıyoruz. Ama, gözü kapalı bunların herşeyini olumlama veya boyun eğişlerini de bir tür direniş sayıp övgüyle karşılama eğiliminde olanlardan farklı bakıyoruz.

Ağustos 1990 tarihli Emeğin Bayrağı dergisi (sayı:28), başyazısını bu konuya ayırmış. Başlığı da "Emperyalist Komplolara Karşı Sosyalist Arnavutluk'u Savunalım!"...

Temmuz ayında sahnelenen elçilik oyunu karşısında Ramiz Alia yönetiminin tavrını elimizdeki bilgiler ölçüsünde değerlendirdik. Aynı bilgilere Emeğin Bayrağı da sahipti. AEP'i revizyonist görmediği için pek sağlıklı bir değerlendirme yapması beklenemezdi. Ama en azından kendi çizgisinde bazı olumsuzluklar tespit edebilirdi. Ve Enver Hoca çizgisine bağlı olduğuna göre, Ramiz Alia yönetiminin o çizgiden uzaklaşmasını olsun eleştirebilirdi. Sözkonusu yazıda bunların hiç birine yer yok. "Doğmatik-muhafazakar" sayılan bir çok yönetici kadronun tam da elçilik olayları üzerine tasfiye edilmesi, dikkate değer bir olgu sayılmıyor. Sınırlı küçük özel mülkiyete izin veren yasa ve başka liberalizasyon hareketlerinden bahis bile yok. Somut veriler arasından, bir tek sığınmacılara pasaport verilmesi dikkate alınıp, buradan da şu sonuca varılıyor:

"Deyim yerindeyse Arnavutluk toplumu bu kalabalığı emperyalist dünyanın üzerine kustu. Arnavutluk sosyalist iktidarı bu eylemi akıllıca örgütlemişti ve Arnavutluk'u geniş çaplı bir kaos ve kargaşalığa sürükleme girişimi boşa çıkarılmış, sosyalist Arnavutluk'u yutmak için iştahı kabaran emperyalistler ile uşağı gerici devletlerin (....) karşı devrimci komplolarına karşı, devrimci bir saldırı gerçekleştirilmişti.

Şimdilik mültecilik komplosu fazla uzayamadı. Komployu bertaraf eden, Arnavutluk komünistlerinin soğukkanlı devrimci tavrı oldu..." (agy)

Bu mudur nesnellik? Hangi soğukkanlı tavır? Sığınmacıların çıkışına izin verilmesi tek başına ele alındığı zaman , bir tür devrimci taktik sayılabilir, ama diğer kararlarla birlikte düşünülürse, "soğuk kanlı devrimci bir tavrın" göstergesi olamamaktadır. Apar topar 7 üst düzey yöneticinin görevden alınması ve liberalizasyon yönünde çeşitli reformlara girişilmesi, tam tersine telaşlı bir azlaşmacılığın göstergesi olmuştur. Emperyalizmin dolaylı saldırısı kaldırısı karşısında, adına savunma denilebilecek dirayetli bir çıtış da yapmayıp, bariz şekilde geri adımlar atan AEP yönetiminin, "devrimci bir saldırı gerçekleştirdiği"nden söz etmek ise daha akıl almaz bir subjektivizmdir. Gerçek durumu böylesine ters yüz eden bir yorumun temelinde, gözü kapalı AEP taraftarlığı vardır. Halen bağlı göründüğü ilkeleri açıkça inkar etmedikçe AEP'i eleştirisiz savunma ve lekesiz bir bayrak gibi sallama güdüsü vardır.

AEP çizgisinde aynı görüşlere sahip olan İleri adlı illegal yayın organının Ağustos 90 sayısında, ise "Sosyalist Arnavutluk'la Dayanışmayı Geliştirelim!" başlığı altında yine eleştirisiz bir savunma yapıldıktan sonra, eleştiriye konu olması gereken liberalizasyon hareketi üzerine şu ilginç yaklaşım gösterilmektedir:

"Bu koşullarda, AEP'in ülkenin ekonomik-toplumsal ve siyasal yaşamına ilişkin olarak aldığı yeni kararlar, ülkenin bundan sonraki gelişmesi bakımından, yaşamsal bir önem ve anlam taşıyor. Bu kararları birinci elden kaynaklarına dayanarak bütünlüklü ve yeterince değerlendirme görevi acil bir görev olarak önümüzde duruyor". (agy)

Böyle bir yaklaşım, Arnavutluk'ta elçilik olayları ile birlikte alınan kararların gözardı edilemeyecek kadar önemli olduğunun itirafı yanında, şimdilik olsun eleştiriden kaçınmanın ifadesidir. Evet, Emeğin Bayrağı'ndakinden farklı olarak burada hiç olmazsa sözkonusu kararların bahsi var. Ama gene de bunların neler olduğu ve ne anlama geldiği konusunda bir şey yok. Elde ayrıntılı bilgiler olmayınca

ayrıntılı değerlendirmelerin yapılamayacağı doğrudur. Ama alınan kararların ne doğrultuda olduğunu gösteren sınırlı da olsa bilgiler varken, sanki her şey çok belirsiz ve hiç bir izlenim edinmek mümkün değilmiş gibi yalnızca bunların "yaşamsal bir önem ve anlam taşıdığı"ndan söz edip, olumluluk-olumsuzluk bağlamında tek söz etmemek, nasıl bir "M-L öncülük" oluyor? O kararların tarihi önemde olduğunu AEP yöneticileri de söylüyor. Ne anlama geldiğini muğlak bırakarak bunu tekrar etmek, hiç bir şey söylememekten farksızdır."Bütünlüklü ve yeterince değerlendirme görevi" önlerinde duruyormuş arkadaşların. Peki, bütünlüklü ve yeterince olmasa da, şu günkü bilgileriyle kısa bir değerlendirme yaparak AEP'in aldığı bu kararların olumlu bir gidişe işaret olmadığını belirleme olanakları yok muydu? Vardı ama bu noktada açmaza düştüler. İlk anda ne söyleyeceklerini şaşırınca da, "bütünlüklü ve yeterince değerlendirme" gerekçesiyle hiç bir şey söylememeyi yeğlediler.

Yaşanan durum, Marksizm-Leninizm'den 12 yıl önce sapmış olan AEP'in gelinen noktada başka revizyonist akımlar kadar hızlı ve çarpıcı şekilde olmasa da, liberal evrim yoluna girmekten kaçınamadığını göstermektedir. İşte şimdi Emeğin Bayrağı ve bütün diğer AEP'çilerin açıklamakta güçlük çektikleri de budur. "En saf Marksizm-Leninizm"olduğunu savundukları Enver Hoca revizyonizminin Ramiz Alia liderliğinde gösterdiği bu evrimi de savunabilecekler mi? Şu an belli belirsiz bir gelişme gösteren liberalizasyon apaçık bir hal alacak olursa ne diyecekler? Bu olasılığı görmüyor olamazlar? Ama iş o noktaya varıncaya kadar Ramiz Alia yönetimindeki AEP revizyonizmini "Marksizm-Leninizm" adına savunmaktan vazgeçme niyetinde de değiller. Bu yaklaşım içinde, AEP'in aldığı son kararları şimdilik eleştiriye konu etmeyip, duruma göre bir eleştiri gündeme getirme yada eğer M-L söylemi fazlasıyla değiştiren bir gelişme olmazsa bunları "sosyalizm yararına kararlar" olarak savunma arasında bir tercih yapmak üzere "bekle gör" tutumunu benimsemiş görünüyorlar.

Tek tek bütün AEP'çilerin son aylardaki tüm yayınlarını eksiksiz izleme olanağını bulamadık. Farklı bir yaklaşım gösteren varsa bilmiyoruz. Ancak izleyebildiklerimiz içinde bunun örneğine rastlamadık. Görebildiğimiz, halen AEP'çilikte biribirleriyle yarıştıklarıdır. Bakalım ne zaman birisi bu gözü kapalı savunuculuktan kendini sıyıracak? Sakın o zaman da "liberal gidişi önce ben gördüm, Ramiz Alia revizyonizmine ilk tavrı ben aldım" yarışı başlamasın aralarında? Peşinen söyleyelim ki, eleştiriyi Enver Hoca revizyonizmine kadar uzandırmadan bu gidişe alınacak tavır, yine Marksizm-Leninizmin savunusu olmayacaktır.

AEP'in Revizyonist Yolda Evrimi, Mao Zedung Düşüncesi'nin İnkarıyla Başlamıştı. MaoZedung Savunulmadan, Marksizm-Leninizm Savunulamaz!..

Dikkat çektiğimiz gelişmelerin temelinde, AEP'in bundan 12 yıl önce, Enver Hoca liderliğinde Marksizm-Leninizmden sapması ve yeni türden bir revizyonist çizgiye savrulması vardır.

Revizyonizmin tarihi incelendiğinde, bir çok türleri görülür. Her birinin de türevlerine rastlanmıştır. Belli başlı isimler halinde sıralamak gerekirse; Bernstein, Kautsky, Plehanov, Troçki, Buharin, Tito, Kruşçev, Brejnev, Liu Şao Çi, Lin Biao, Den Hsiao Ping, Enver Hoca... önceleri savunucusu ve uygulayıcısı oldukları Marksizmin (Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin) süreç içinde bazı ilkelerinden çark ederek özünü revizyona uğratmış liderlerdir. Her birinin revizyonizmi az çok farklı özellikleriyle tanınsa da, ortak yönleri "proletarya ideolojisi" görünümü altında burjuva ideolojik çizgiler oluşturmalarıdır. Tarihsel olarak ve genel anlamda birbirlerinin takipçisi olan bu liderlerin ve çizgilerinin özel takipçileri de revizyon hareketine devam edip yeni türevler geliştirmiş, nihayet Gorbaçov'un "yeni politik anlayış" adın verdiği en son türevlerden biri, halen proletarya adına konuşmakla hiç kimseyi inandıramayacak ölçüde bu tarihsel ihanet akımının burjuva niteliğini açık etmiştir.

Tito ve Kruşçev modern revizyonizmi sosyalist ülkelerde kapitalizme geri dönüşün yolunu açarken, bunların büyük ihanetine karşı Marksizm-Leninizmin bayraktarlığını ÇHC ve ASHC'nin Mao Zedung ve Enver Hoca önderliğindeki komünist partileri ÇKP ve AEP yapmıştı. Kruşçev revizyonizminin Doğu Avrupa'da etkisi altına alamadığı ve güdümleyemediği tek sosyalist devlet ASHC, bundan dolayı SSCB'nin her tür yardımından yoksun kalırken, ÇHC ile ilişkilerini güçlendiriyor ve sıkı bir dayanışma içinde ihtiyaç duyduğu ekonomik-teknolojik yardımı ondan görüyordu. SSCB'ni giderek bürokrat kapitalist ve sosyal-emperyalist bir devlete dönüştürüp hegemanyo peşinde koşturan modern revizyonist burjuvazi, başından itibaren en net ve en kararlı yanıtı Mao Zedung önderliğindeki ÇKP'den alırken, bu tarihsel ayrışmada ikircikiksiz şekilde ÇKP'yi destekleyen ve yine başından beri M-L olan tutumunu sosyal-emperyalizmin eleştiri ve teşhirine de vardırarak ilkeli şekilde sürdüren AEP ve E.Hoca, bu süreç boyunca uluslararası komünist hareketin önemli bir güç ve dayanağını oluşturmaktaydı. Çin'de on yıl süren B.P.Kültür Devrimi'nin bu ülkedeki kapitalist yolcuları milyonların gücüyle alt etmesine paralel olarak Arnavutluk komünistleri ve halkı da sosyalizmin inşaasını umut verici şekilde yükseltiyor ve yine bu yıllarda Asya, Afrika-L.Amerika kıtalarını saran devrim rüzgarları Çin Hindi ülkelerinde emperyalizme tarihi bir ders vererek zafere ulaşıyordu.

Ne var ki, Çin'de Başkan Mao'nun ölümü ardından kapitalist yolcu Deng Hsiao Ping revizyonistinin uzlaşmacı oportünist Hua Kuo Feng kliğine dayanarak önder M-L kadroları "karşı-devrimci dörtlü çete" diye tasfiye edip, darbe, hile ve entrika yoluyla iktidarı gaspetmesi, AEP'in uluslararası komünist harekete Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi ışığında önderlik etme sorumluluğunu arttırmışken, Enver Hoca ve partisi AEP, "Üç Dünya"cı yeni revizyonist ÇKP ile mücadelesini akılalmaz bir şekilde Mao Zedung Düşüncesi'ne karşı savaşa dönüştürdü. Deng revizyonizmine karşı ilk başta doğru bir mücadele içinde görünüp "Üç Dünya" teorisini de bu revizyonistlerin görüşü olarak eleştirirken, bunların sözkonusu teoriyi sahtekarca Mao'ya mal etmeleri ve bütün düşmanlıklarına rağmen Çin halkını aldatmak için "Mao Zedung Düşüncesi'nin izleyicisi" oldukları imajını vermeleri karşısında Mao Zedung'u gerçek düşünceleriyle savunup bu sahtekarlıkları teşhir etmek yerine, yalanları gerçek kabul ederek farklı türden bir revizyonist teori geliştirdi ve ihanet kervanına katıldı.

Gerçekte "Üç Dünya" teorisini Mao Zedung'un geliştirdiği veya savunduğuna dair hiç bir somut kanıt ve belge yoktu ortada. Bu teorinin embriyonik gelişimiyle etkin bir mücadelesi, oluşum halindeki tezleriyle açık ve net bir çatışması görülmemişse bile, sözkonusu oluşum O'nun eseri değildi ve bilinen çizgisine ters bir gelişmeydi. Yaşamının son yıllarındaki bu gelişmeye karşı tutumunun muğlak kalması da anlaşılmaz bir şey değildi. Bu yıllarda Mao Zedung aşırı yaşlılık ve ağır hastalıklarıyla ayakta gezen bir ölüye dönmüş, yalnız bedensel değil zihinsel dinamizmini de yitirmiş, politik gelişmelere etkin müdahale olanağından yoksun kalmıştı.

Haydi Enver Hoca bu faktörü gözden kaçırdı ve muğlaklık üzerine kondurulan asılsız iddiaları da yuttu diyelim, bu bile ona yakışmaz ve hoş görülmezdi ama, hiç olmazsa Mao Zedung'un eleştirisini onunla ilişkilendirilen "Üç Dünya" teorisi çerçevesinde tutup "yaşamının son yıllarında bir sapma gösterdiğini" söyleyerek geçmişine yine sahip çıkması gerekirdi. Ama bu kadar bile iç tutarlılık göstermedi. Devrimci ahlak ve dürüstlükle bağdaşmayacak şekilde, hayattayken

"Büyük Marksist-Leninist" övgüsünü eksik etmediği Mao Zedung'u ölümünden iki yıl sonra "Hiç bir zaman M-L olmamış bir köylü devrimcisi, bir küçük burjuva" ilan etti. O'nun düşünce ve uygulamalarının başından beri "anti-Marksist" olduğunu kanıtlamak(!) üzere oturup bir yığın safsata teori ve inkarcılık üretti. Bir numaralı Stalin savunucusu kesilirken, Mao Zedung Düşüncesi'ne karşı Troçki'den tezler devşirdi. Stalin'in de "Mao Zedung'u M-L bir önder, ÇKP'yi komünist bir parti, Çin Devrimi'ni proletarya önderliğinde Demokratik Halk Devrimi ve kesintisiz olarak geçilen düzeni Sosyalizm olarak" görüp savunduğunu hiçe sayarak, daha önemlisi kendi 30 yıllık söylemini hiç bir özeleştiri ihtiyacı duymadan terkederek herşeyi ters yüz etti. Mao Zedung'un burjuva demokratik bir yönelim içinde devrim yaptığını, sosyalizme geçiş amacı taşımadığını, zaten geçilen yapının sosyalist de olmadığını, ve hatta emperyalizme dayanak oluşturduğunu ileri sürdü. Yine bunun gibi yıllarca Büyük Proleter Kültür Devrimi olarak savunduğu ve kendine örnek aldığını söylediği milyonlarca işçi-köylü ve gençliğin proletarya iktidarı altında devrimi sürdürme hareketini bir çırpıda "Saray darbesi"ne çevirdi. İnkarcılığın sınırı yoktu ve Çin'e ilişkin her şey bu temelde yeniden yazıldı. Mao Zedung ve Çin komünistlerini böylesine aşağılayan Enver Hoca, aynı zamanda kendi geçmişini inkar ediyor ve gerçekte yalnız kendini küçük düşürüyordu.

Bırakalım ideoloji ve siyaseti, en başka ahlaki bir bozulmaya tekabül eden böylesi bir gidiş nereye varacaktı?.. İşte bugünlerde görülen liberal evrim yolundan emperyalist-kapitalist dünyanın yörüngesine (Kendisi olmasa da ardılları bu yola) girmekten kaçınamadı. Bunun henüz tam bir teslimiyet olmadığını belirttik. Ama, teslimiyete de açık bir uzlaşmanın işaretleri günden güne çoğalıyor. Şu yazının yazıldığı günlerde ASHC, AGİK'le, ABD'yle, SSCB'yle ilişkilerini hızla geliştirmeye ağırlık vermiş ve emperyalistlerin yönlendirilmesine bağlı olarak Balkan Ülkeleri Dışişleri Toplantısı'na ev sahipliği yapmaya üstlenmiştir. Böylesi bir toplantının Balkanların yeniden yapılandırılmasıyla ilgili olsa gerek.

Bilindiği gibi Ramiz Alia, AEP'in en eski önder kadrolarından ve geçmişi Enver Hoca gibi M-L olan bir şahsiyettir. Bugünkü politik tutumuna belli bir süreç içinde ideolojik zaaf ve sapmalar sonucunda gelmiştir. Dönüm noktası ise lideri Enver Hoca ile birlikte Mao Zudung Düşüncesine savaş açmasıdır. Mao Zedung Düşüncesi, Marksizm-Leninizmden ayrı ya da ayapn bir şey değil, onun teorik hazinesine bir dizi konuda yaptığı önemli katkılarla onu ilerleten, onun en özlü şekilde savunmaktan öteye geliştirip zenginleştiren, öncüllerinin yaşamadığı farlı koşullara, değişik süreçlere ve yeni sorunlara getirdiği parlak çözümlerle onu uluslararası proletaryanın ihtiyaçlarına daha kapsamlı cevap verir duruma getiren ve haklı olarak da kendi adıyla ona eklenen bir düşünce, bir ideolojik aşamadır. Mao Zedung'u ve O'nun düşünce sistematiğini en keskin "M-L" görünümle de olsa reddeden, özünde Marksizm-Leninizm'i reddediyor demektir. Çünkü MZD'nin özü, bütün temelleri ya da başka bir deyişle MZD sistematiğini oluşturan çeşitli konulara ilişkin görüşlerin tüm kaynağı M-L'dir. 30 yıl boyunca bu görüşlerin bir tekiyle olsun çatışmayan ve Mao Zedung'u yaşayan en büyük M-L olarak gören birinin, sonradan O'nu ve tüm görüşleini bir çırpıda "anti-ML" ilan edivermesi, M-L'de ne anladığını ya da bundan böyle ne anlatmak istediğini sorgu lambasının altına almaz mı?

Enver Hoca'nın AEP içindeki yandaşları olsun, dünya genelindeki taraftarları olsun, O'nun bir gecede kotardığı tarihi inkarcılığı bir papağan gibi tekrar etmekte sakınca görmeyen bütün sadık müridler takımı, O'ndan da fazla bu sorgulamanın muhatabıdırlar. Bu sözler hiç de ağır olmasa gerekir. Enver Hoca'nın yaptığı, en hafifinden bir aymazlık, bir şaşırmışlık ve ne dediğini bilmezlikti. Peki O'nun bu akıl almaz safsatalarını okuyanların kendilerine ait bir beyinleri, mantık ve izanları yok muydu? Ülkemizde o gün bu gündür Hoca'cılık yarışı yapanların çoğu, Hoca'nın inkar teorisi piyasaya çıkmazdan önce Mao Zedung'un en iyi öğrencisi olmakla övünüyorlardı. Hatta içlerinde "bir gün Başkan Mao'nun izinden ayrılırsak lanet olsun bize" diyenler bile vardı. Yıllar değil aylar sonra bu lanet edilecek işi yapmaktan utanç yerine şeref duydular. Böylelerinin de en azından şuursuzca hareket ettiklerini söylemeye hakkımız var. Nedir yaptıkları? Büyük önder ölüp ülkesi kapitalist yolcuların eline geçince, savunulacak durumda kalan tek sosyalist ülkenin önderliği, yani iktidardaki tek komünist parti olan AEP'e takım taraftarı ruhuyla bağlılık gösterip, Hoca'nın da "Kral öldü, artık kral benim" der gibi Mao'yu inkar etmesi üzerine "Yaşasın Hoca'cılık, Kahrolsun Maoculuk" türünden tempo tutmaya başladılar. Bu da onların daha önceleri Mao'yu nasıl izlemiş oldukları konusunda bir fikir verdi. Aynen Hoca'yı izledikleri gibi, kötü bir öğrenci ve iyi bir büyük takım taraftarı halinde...

Belki biraz karikatürize ettik ama, yersiz ve haksız söylemiyoruz bunları. Bir nevi küçük-burjuva ruh halidir konu olan. Siyasi çizgileriyle de her iki durumda ülkemiz toprağına M-L'yi indirmekten uzak kalmış, onun lafzını ezberleyip özünü kavramamış küçük-burjuva devrimci akımlarıdır. Sözkonusu olan, ki bunu kendilerinde arayacaklarına Enver Hoca'nın dudak kıpırtılarına bakarak Mao'ya atfediyorlar.

Çok bilmiş bazıları, AEP'in nereye doğru yol aldığını görmezlikten gelirken, başını onun çektiği uluslararası çizgi ve ülkemizde de özellikle kendi grubu dışındaki herkese olur olmaz bir "liberal" kulpu takıyor ve daha önemlisi *"Mao Zedung'un Çin'ini bile sosyalizmin ders çıkarılacak ülkelerinden biri olarak sayan"* lardan söz edterek, bunun ne hayret verici bir cahillik(!) olduğunu anlatmaya çalışıyor. (Bak: Özgürlük Dünyası, Sayı:23). Biz de diyoruz ki, bırakın şu herkesin eğrinisi doğrusunu santimle ölçme işgüzarlığını, kelimelerle oynama hastalığını, Mao'ya düşmanlık histerisini; ait olduğunuz uluslararası çizginin başına bakın biraz. Liberal rüzgarlar neyi nasıl dalgalandırıyormuş, esas orada görün!.. ■

Dikkat çektiğimiz gelişmelerin temelinde, AEP'in bundan 12 yıl önce, Enver Hoca liderliğinde Marksizm-Leninizmden sapması ve yeni türden bir revizyonist çizgiye savrulması vardır.

Revizyonizmin tarihi incelendiğinde, bir çok türleri görülür. Her birinin de türevlerine rastlanmıştır. Belli başlı isimler halinde sıralamak gerekirse; Bernstein, Kautsky, Plehanov, Troçki, Buharin, Tito, Kruşçev, Brejnev, Liu Şao Çi, Lin Biao, Den Hsiao Ping, Enver Hoca... önceleri savunucusu ve uygulayıcısı oldukları Marksizmin (Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin) süreç içinde bazı ilkelerinden çark ederek özünü revizyona uğratmış liderlerdir. Her birinin revizyonizmi az çok farklı özellikleriyle tanınsa da, ortak yönleri "proletarya ideolojisi" görünümü altında burjuva ideolojik çizgiler oluşturmalarıdır. Tarihsel olarak ve genel anlamda birbirlerinin takipçisi olan bu liderlerin ve çizgilerinin özel takipçileri de revizyon hareketine devam edip yeni türevler geliştirmiş, nihayet Gorbaçov'un "yeni politik anlayış" adını verdiği en son türevlerden biri, halen proletarya adına konuşmakla hiç kimseyi inanduramayacak ölçüde bu tarihsel ihanet akımının burjuva niteliğini açık etmiştir.

ZİNDAN GÜNLÜĞÜ

KAMUOYUNA

Bizler Sağmalcılar Cezaevi'nin C/II koğuşundaki TKP/ML - TİKKO - TMLGB davalarından tutuklular; 1 Mayıs 90 davasından, siyasi kadın koğuşu ve Özel Tip'teki bir kısım tutuklular olarak, iktidarın savaş planlarına paralel, Eskişehir Tek Tip Hücre Cezaevi açma girişimlerini, insan hakları ihlallerini, halkı özyurdundan göçe zorlamasını, idam cezalarını tehdit unsuru olarak kullanıp, genelle birlikte cezaevlerine yönelik başlattığı saldırı politikasını protesto ediyoruz!

İktidar ve bakanlık kaynaklı;

- Tüzük ve yönetmeliklerden kaynaklanan keyfi hak gasplarına son verilerek, haklarımızın iadesi ve yasallaşması, gerici yasa, yönetmelik ve tüzüklerin değiştirilmesi, 1- Ağustos Genelgesi'nin kaldırılması,
- Eskişehir Cezaevi'nin tümüyle kapatılarak bir üst düzeye çıkarılmak istenilen, Özel Tip Cezaevi statüsünün tümüyle ortadan kaldırılması,
- Diyarbakır Cezaevi'ni "itirafçılar yuvası" haline getirmek için yasal haklar dahi çiğnenerek yapılan keyfi sürgüne, Amasya Cezaevi'ndeki yoğun baskı ve işkenceye, diğer cezaevlerindeki tüm hak gasplarına ve saldırılara son verilmesi talepleriyle;

Bunlara ek olarak bulunduğumuz cezaevindeki keyfi yönetimin öteden beri sürdürdüğü hak gasplarına yönelik,

- Temsilcilik kurumundaki işleyiş aksaklıklarının giderilerek işleyişli kılınması,
- Koğuş ihtiyacımızın giderilerek yeni koğuşlar açılması ve Özel Tip Cezaevi'ndeki tutukluların buraya getirilmesi,
- Keyfi şekilde işletilen disiplin kurulu ve cezalarına son verilerek uygulamadakilerin kaldırılması,
- Gasp edilen açık görüşlerimizin iadesi ve bundan böyle koğuş ve havalandırmalarda tam gün, sınırlamalar ve sorunlar çıkarılmaksızın yapılması,
- Ziyaretin eskisi gibi düzenlenerek 3. dereceye kadar ziyaretçilerin alınması, kapatılan görüş kabinlerinin açılarak alt-üst görüş kabinlerinde pazartesi günü ziyaretlerin yapılması, kadın tutuklu ziyaret gününün eskisi gibi devam etmesi,
- Avukat görüşüne konulan tüm sınırlamaların kaldırılarak, yeniden düzenlenmesi,
- Sağlık sorunlarının çözümlenerek, revirlerin işlerliğinin sağlanması, hastanelere sevklerin ve tedavilerin önündeki engellerin kaldırılması, hastalara getirilen diyetler konusunda keyfi sınırlandırmaların kaldırılması,
- Mahkeme, hastane vb. yerlere gidişteki taşınma araçlarının kalabalık, havasızlık gibi sorunların çözülerek, nezarethanelerdeki insanlık dışı uygulamalara son verilmesi,
- Haberleşmeye konulan kısıtlandırmaların kaldırılarak, yasal olan tüm dergi, kitap, gazete vb. mektupların alıcılarına ulaştırılması, kolilerin verilmesi ve yanımızda açılması, para havalelerinin verilmesinin yeniden düzenlenmesi.
- kantin zenginleştirilerek dış kantin uygulamasının önündeki engellerin kaldırılması,
- Spor salonu, kütüphane ve sinema salonunun tutukluların kullanımına açılması,
- Ziyaretçilere yatırılan kitap, dergi, ilaç, diyet vb. gibi ihtiyaçlarımızın keyfi bir şekilde engellenmesine son verilmesi,
- Yemeklerin kalite ve miktarının arttırılarak sağlık koşullarına uygun hale getirilmesi ve hastalara verilen "diyet"in düzenlenmesi,
- Taleplerimizin yerine getirilmesi amacıyla 11. 11. 1990 tarihinden itibaren süresiz açlık grevine başlıyoruz. G.Antep, Diyarbakır, Amasya ve diğer tüm cezaevlerindeki direnişleri destekliyor, kamuoyunun direnişimize destek vermeye çağırıyoruz.

TKP/ML-TİKKO-TMLGB Davalarından Tutuklular: C/II Koğuşu; Halil ÇAKIROĞLU, Ali GÜLMEZ, Mehmet KAŞ, Duran ÇELİK, Adil ŞAHİN, Zafer TÜRKER, Metin DERE, Hasan ERDEM, Fethi UMAY, Seit KÜLEKÇİ, Burhan KARTAL

1 Mayıs Davasından Tutuklular; C/II Koğuşu; Garabet DEMİRCİ, Siyasi Kadın Koğuşu; Nil Pınar ARIN

Özel Tip C Bloktan; Mehmet DEMİRDAĞ, Güvenç ŞAR

KAMUOYUNA

Kendisine yönelen her türlü muhalefeti terörle bastırmayı yöntem edinen iktidar, cezaevlerine yönelik yeni saldırı kampanyasına karşı cezaevlerinden yükselen seslere destek olmak isteyen ailelerimize de saldırıyor.

Gerici yasa, yönetmelik ve tüzüklerin değiştirilmesi, Eskişehir tabutluklarının kapatılması, Diyarbakır Cezaevi'nin itirafçılar yuvası haline getirmek amacıyla keyfi sürgünlere son verilmesi, Amasya, G.Antep ve diğer cezaevlerindeki saldırı ve hak gasplarının son bulması ile birlikte kendi sorunlarımızın çözümü amacıyla 11 Kasımdan beri sürdürdüğümüz açlık grevimize, İnsan Hakları Derneği Tünel şubesinde başlattıkları açlık greviyle destek sunan ailelerimiz, yakınlarımız hatta çocuk yaştaki yavrularımız gözdağı ve sindirme amacıyla Mehmet Ağar yönetimindeki siyasi şube ve Beyoğlu Emniyet Amirliği polislerince keyfi bir şekilde gözaltına alınmışlardır.

İktidar, cezaevlerindeki sorunları çözeceği yerde, direnişleri ve bunları destekleyen ailelerimizi bastırmaya çalışıyor. Açlık grevindeki ailelerimiz üzerinde estirilen terör, gözdağı ve sindirme politikasını, keyfi gözaltıları protesto ediyor, sorumları lanetliyoruz.

Baskı ve gazaltılar nasıl ki, dün Cizre'de, Nusaybin'de G. Antep ve Buca'daki ailelerimizi destek ve direnişlerden alıkoymamışsa, bugünde Sağmalcılar'daki devrimci tutsaklarla onların yakınlarının haklı direnişlerini ve birliklerini engelleyemeyecektir.

KEYFİ GÖZALTI VE BASKILARA SON!

YAŞASIN AİLELERİMİZİN ONURLU DİRENİŞİ!

ESKİŞEHİR TABUTLUKLARI KAPATILSIN, CEZAEVLERİNDEKİ SALDIRI VE HAK FASPLARINI SON VERİLSİN!

SAĞMALCILAR KAPALI VE ÖZEL TİP CEZAEVİNDEKİ TKP/ML- TİKKO- TMLGB DAVALARINDAN SÜRESİZ AÇLIK GERVİNDEKİ TUTUKLULAR ADINA:

ALİ GÜLMEZ

KÜRDİSTAN ALEVLER İÇİNDE

Gerillaların tüfekleri sadece dağlarda yankılanmakla kalmıyor, yankılar şehirlerdeki emekçiler arasında da ses veriyor. Devrimci şiddet, burjuvazinin vahşetini bastıracak biricik güçtür. Devrimci şiddet artık kolay kolay susmayacağa benziyor. Burjuvazinin vahşeti arttırmasının bir nedeni de bu. Korku bacayı sarmış bir kere...

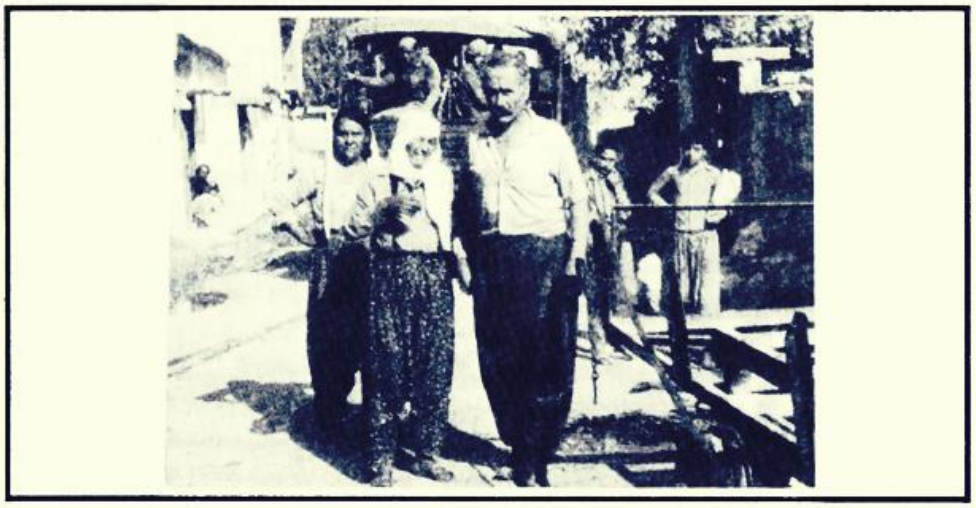

Botan'dan Dersim'e Kürdistan alevler içinde yanıyor. Savaş eses olarak bu iki bölgede yoğunlaşmış durumda. PKK Botan'da daha güçlü vururken, partimize bağlı TİKKO gerillaları Dersim'de egemen sınıflarının beyaz ordusuyla kıyasıya bir çatışma içinde. Dersim'de son üç aydır partimize bağlı gerilla birlikleriyle faşist Türk ordusu arasında onu aşkın çatışma meydan geldi.Pülümür'den Ovacık'a, Hozat'tan Deşt (Geyik Suyu)'e kadar olan alanlarda sürekli çatışmalar meydana geliyor. Düşman kar yağmaya başlayınca tüm gücüyle saldırarak, gerillalara son darbeyi indirmeye çalışıyor. Gerillalar ise, sessiz kalmıyor. Düşmana peş peşe pusular kurarak, düşmanı can evinden vuruyor.

Faşast Türk Devleti, Kürt halkını gözden çoktan çıkarmış durumda. Gerillaların halk ile bağlantısını kesmek için, orman yakıyor, köylüleri sürüyor, evleri yakıyor ve hayvanları öldürüyor. Köylüleri zorla sürgüne gönderiyor. Köylerde sorgusuz sualsiz insanları alıp götürüyor, işkence yapıyor, kurşuna diziyor. Özellikle Dersim'de son zamanlarda köylüler üzerinde devletin vahşeti daha da arttı. Kış yiyecekleri karneye bağlandı. Un, yağ, şeker, bulgur, pirinç gibi bazı temel yiyecekler maddelerin alımını sınırlardı. Gerekçesi, "gerillalara veriyorsunuz" diye. Düşman, gerillaları aç bırakmaya çalışıyor. Ama halkımız, düşmana inat, bulup buluşturup gerillalara her türlü desteği vermeye çalışıyor.

Faşist Türk devleti, ABD'nin Vietnam'da izlediği taktiği harfi harfine Kürdistan'da izliyor. Mezraları boşaltıyor, köyleri bir yerde toplamaya çalışıyor, her tepeye bir karakol kuruyor. Köylüleri kendi aralarında bölmeye, özellikle de aşiretleri birbirine düşürerek, bir kısmını kendi yanına çekme taktiği izliyor. Koruculuğu kabul etmeyen köylüleri ve köyleri yerle bir etmeye çalışıyor. Bunu daha çok da Botan'da uyguluyor. Dersim halkı koruculuğu reddettiği için vahşice zulme maruz kalıyor. İhbarcılığa zorlanıyor. Okullar ise, eğitim yeri olmaktan çıkmış, her biri birer karakola dönüştürülmüş. Ve düzenin vahşi köpekleri kalkıp insan haklarından dem vuruyorlar.

Özal hükümetinin, egemen sınıf düzenini güllük gülüstanlık göstermeye çalışması ise, artık beş para etmiyor. "Anarşi", "terör" olarak göstermeye çalışığı devrimci hareket ise gelişiyor. "Bir avuç yıkıcı-bölücü" dedikleri devrimciler ve Kürt ulusal hareketi ise düzeni köklü sarsmaya çalışıyor. Özellikle Kürdistan dağlarında sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin adım adım, ama alabildiğine kanlı, alabildiğine ısrarlı, alabildiğine halkın umudu ve desteği artarak gelişmesini sürdürüyor. Düzen tüm hesaplarını bu mücadeleleri bastırma üzerine kuruyor. Kürdistan'ın bir başından bir başına gerilla hareketleriyle düzenin askeri güçleri arasında kanlı çatışmalar sürüyor. Düzen, kendi kayıplarını sürekli gizliyor. Sadece gerillaların kaybını vermekle yetiniyor. Böylece kendi beyaz ordusuna moral, halka ise gözdağı vermenin hesabını yapıyor. Ama Kürt halkı çatışmaların olduğu bölgelerde düzenin kayıplarını elden ele, dilden dile ayaklı gazete gibi ulaştırıyor.

Eylül ayından bu yana Dersim'de Partimiz askeri gücü TİKKO gerillalarıyla beyaz ordu arasında kanlı çatışmalar oluyor. Bu çatışmalarda ona yakın kayıplar verdik. Faşist ordu ise kendi kayıplarını gizliyor. Köylülerin verdiği bilgiler ise çok açık. Her çatışma bölgesinde askerler yaralı ya da ölü olarak sedyelerle helikopterlere ya da ambulanslarla taşınıyor. Bir çok şeyi gizleyebiliyorlar ama, bunu köylülerden gizleyemiyorlar. Faşist düzeni temellerinden sarsan esas öğe olmasının yanında, halkı devrimci mücadeleye çekmedeki özelliğini de koruyor.

Egemenler, Kürdistan'a ne kadar eğitilmiş köpekleri varsa gönderiyor. Bunların başında ise Özel Harp Dairesi adıyla bilinen Kontrgerilla geliyor. Elsalvador'daki Ölüm mangalarından geri kalmayan Kontrgerilla güçlerinin, gerillalara yapabildikleri bir şey yok. Çatışmaya da girmiyorlar zaten. Çatışmaya koruculari ve askerleri sokuyorlar. Kendileri ise halka zulmetmekle meşguller. En iyi yaptıkları şey de halka zulüm etmek, evleri, tarlalardaki ürünleri ve ormanları yakmak. Bir de köylülerin hayvanlarını öldürmek.

Egemenler, basınıyla ve tüm iletişim araçlarıyla, Kürdistan'daki gerilla hareketlerinin gücünü yok gibi göstermeye çalışsalar da, kendi kayıplarını gizleseler de, SS kararnameleriyle katliamlarını yasallaştırsalar da kitlelerin gerilla mücadelesine katkılarını ve katılımlarını durduramayacaklardır. Askeri güçlerinin büyük bölümünü Kürdistan'a yığmaları, onların orada güçlü olduğunu değil, güçsüzlüğünü ortaya koymaktadır. Zincirin en zayıf halkasını eklemelerle güçlendiremezler. Çünkü halk, o zincirleri sökmeye başladı bile. Ayrıca gerillaların tüfekleri sadece dağlarda yankılanmakla kalmıyor, yankılar şehirlerdeki emekçiler arasında da ses veriyor. Devrimci şiddet, burjuvazinin vahşetini bastıracak biricik güçtür. Devrimci şiddet artık kolay kolay susmayacağa benziyor. Burjuvazinin vahşeti arttırmasının bir nedeni de bu. Korku bacayı sarmış bir kere...

Kürdistan alevler içinde yanıyor. Alevler bütün ülkeyi ısıtacak denli güçlü körükleniyor.

■

Kürdistan Dağlarının Savaşçı Kızı

BERİVAN VURULDU!

Savaş alanlarından haberler geliyor. "Düşman güçleriyle gerillalar arasında çatışmalar aralıksız sürüyor" diye. Haberler geliyor. Dağlara hükmetmek isteyen faşist devletin eşkiya güçleri, helikopterleriyle, tankları ve toplarıyla, ölüm kusan lav silahlarıyla, halkımızın kurtuluşu için dövüşenlere saldırıyor diye. Haberler geliyor! Dersim'in düşmana aman vermeyen dağlarında silah sesleri hiç eksilmiyor diye. Haberler geliyor! Vurulanlar var. Nazlı filintasına sarılı şekilde diye. Ve bir haber geliyor! Dersim köylülerinin sevgilisi, Kürdistan dağlarının savaşçı kızı **BERİVAN** vuruldu! diye. Ağıtlar yükseliyor. Dağların nazlı doruklarına doğru. Ağıtlar ki, sanki savaş narası. Ağıtlar ki, düşmanı ininden kaçıran bir haykırış. Ağıtlar ki, bin yıllık ezilmişliğin intikamını almaya yemin edercesine... Bu bir ölüm değil, mücadele tohumlarının toprağa düşüşüdür.

Kürdistan dağlarında **Berivan,** nüfus kütüğünde **Perihan Çolak**, yoksul bir Kürt köylü ailesinin çocuğu olarak Sivas'ta dünyaya geldi. Lisede okudu. 1976'lardaki devrimci düşüncelerle tanıştı. Daha lisede iken eylemlere katıldı. Burjuvaziye olan kini her geçen gün arttı. Faşist Türk devletinin Kürt kıyımlarını içinde hissetti. Süreç içinde işçi sınıfıyla tanıştı. İstanbul'un en yoksul gecekondularından olan Gülsuyu-Esenkent'te yoksul emekçileri örgütledi. İşçiler arasındaki çalışması, onu daha da bilinçlendirdi. Partimizin militan bir elemanı oldu. Miting ve yürüyüşlerde en önlerde yürüdü. Geceleri, gecekondu evlerinin kapılarından bildiriler dağıttı. Duvarlara devrim sloganları yazdı, afiş astı. Grevlere katıldı. 12 Eylül askeri faşist cuntası gelince, o yılmadı. Baskılar onu daha bilinçli kıldı. Mücadeleyi ilerletmek için elinden gelen çabayı harcadı. Cuntaya karşı İstanbul'da partimizin verdiği her görevi yerine getirmeye çalıştı. "Sen kızsın, karışma bu işlere" gibi gerici propagandalara karşı koydu. Kadınlar içinde örgütlenmesini sürdürdü. Ve gecenin bir karanlığında faşist devletin polisler onu evinden alıp götürdü.

Faşizmin bir numaralı işkence merkezlerinden biri olan İstanbul-Gayrettepe'de günlerce, işkenceler, işkenceler.... Karanlığın kudurgan itleri onu yıldıramadılar. Ve zindanlar dönemi başladı. Yıllarca Metris zindanında yattı. Yoldaşları ve devrimci arkadaşlarıyla zindanlardaki işkencelere ve baskılara karşı en önlerde mücadele etti. Yılgınlık, teslimiyet gösterenlere kini büyüdü. Devrimci direniş çizgisinden asla taviz vermedi. Alçakgönüllülüğünü ve çalışkanlığını korudu.

Zindandan çıkar çıkmaz, o boş durmadı. Teslimiyetin, dönekliğin, tasfiyeciliğin kol gezdiği bir döneme rastladı, onun zindandan çıkışı. O, döneklere lanet okudu. Partiyle hemen ilişkiye geçti. Bir süre demokratik kitle kuruluşlarında çalıştı. İşçiler arasında yeniden örgütsel çalışma başlattı. 29 kişilik Metris firarında aktif görev aldı. Bundan sonra aranır duruma düştü. Onun kalbi dağlarda atıyordu. Partiye, gerillalara katılmak istediğini söyledi. Israrında diretti. Parti onu, 1988 ortalarında Dersim'e gönderdi. Dersim'de kısa zamanda Kürdistan dağlarının savaşçı kızı oldu. Kürt köylülerinin BERİVAN'ı oldu. Köylüler için o bir yaşam felsefesiydi. Genç kızlar için bir kadın militandı. Dersim kadınları ve genç kızları, onda, kendi başkaldırışlarını görüyorlardı. Kadınların görevinin ev köleliği ve süs bebekliği yapmak olmadığını, bunların burjuvazinin kadınlara baskı ve sömürü aracı olarak yüklemeye çalıştıkları alçakça düşünceler olduğunu köylülere anlatıyordu. Savaşmanın sadece erkeklerin işi değil, kadınların da işi olduğunu ve gerçek kurtuluşun kadınlar savaşa katılmadan olmayacağını anlattı kadınlara. Dersim kızları onu gördükçe kendileri de savaşa katılmak istediklerini söyledi. Bir elinde silah, bir elinde kitap köylüler içinde propaganda yaptı, onları örgütledi. Genç kızların dağlara çıkışında önemli bir fonksiyon oldu.

Ey analar, kardeşler, onu vurdular kalleşçe. Ama o ölmedi. O şimdi Kürdistan dağlarında bir bayrak, bir türkü, bir kurtuluş ışığı oldu. O, şimdi, köylülerin ağzından düşmeyen gerçek bir efsane oldu. O, İstanbul Gülsuyu emekçileri arasında direniş sembolü oldu. O, şimdi, partimizin şehitler abidesinde onurlu yerini alarak ölümsüzleşti. Senin onurlu mücadelen şahsında şehit olan tüm yoldaşlarımıza söz veriyoruz: Silahlarımız savaş alanlarında zafer gününe kadar ve zaferden sonra da bizim meşalemiz olmaya devam edecektir.

KÜRDİSTAN DAĞLARININ SAVAŞÇI KIZI, SENİ UNUTMAYACAĞIZ!

YOLDAŞLARI ONU ÖLÜMSÜZLÜĞE UĞURLADI

KURTULUŞUN ŞAH DAMARI PERİHAN ÇOLAK ÖLÜMSÜZLÜĞE UĞURLANDI

19 Kasım 1990'da Dersim-Ovacık'ta faşist devletin askeri güçleri ile giriştikleri çatışmada **Hasan AKÇADAĞ** (Onur), **Fazlı KAYA** (Muharrem) ve HAYDAR kod adlı yoldaşlarıyla birlikte katledilen TİKKO savaşçısı **Perihan ÇOLAK** (Berivan) İstanbul-Gülsuyu'nda 29 Kasım'da partimiz güçlerince ve kalabalık halk kitlesiyle birlikte ölümsüzlüğe uğurlandı.

Perihan ÇOLAK'ın cenazesi, ağbeyi tarafından alınarak Gülsuyu'ndaki evlerine getirildi. Burada kırmızı karanfillerle süslenen ve **"KURTULUŞUN ŞAH DAMARI MÜCADELEMİZDE YAŞAYACAK"** sloganı yazılı büyük boy resmi kortejin en başında, arkasında 300'ü aşkın öfkeli, öfkeli olduğu kadar coşkulu bir kitle; **"Perihan'ın Katili Patron-Ağa Devleti"** sloganını haykırarak yürüyüş başladı. Faşist devletin resmi ve sivil güçlerinin geniş "güvenlik"(!) aldığı görüldü.

Yakalarına Perihan'ın resmi asılı kitle partimizin yürüttüğü gerilla savaşını destekleyen, sloganları yürüyüş boyunca hep bir ağızdan defalarca haykırdı. Perihan yoldaşa yakışır bir disiplinle başlayan yürüyüş mezarlığa kadar aynı düzenlilikle devam etti. Yaklaşık 3 km'lik bir yürüyüşten sonra mezara getirilen yoldaş, burada yapılan saygı duruşu ve mesajların okunması eşliğinde kalplere gömüldü.

12 Eylül sonrası yapılan en anlamlı uğurlamalardan birini yaşadı İstanbul-Gülsuyu mahallesi halkı. Faşist devletin "güvenlik" güçleri yapılan gösteriye en küçük bir müdahalede bulunmadı. Yürüyüş de 4-5 gazeteci olmasına karşın, ertesi gün basında tek bir satır haber çıkmamasının sırrı buradan geliyordu anlaşılan.

Faşist devlete karşı onurlu bir savaş sonucu şehit düşen yoldaşımızın cenazesine hiç bir oportünist-revizyonist grubun "rağbet"(!) göstermemesi ise anlaşılır değildi. Pek çoğunun haberi olmasına rağmen, ne katıldılar ne de bir mesaj gönderdiler. Halk savaşında şehit düşen devrim şehitlerine yapılan uğurlamada devrimci dostlarımızın bulunmayışı, düşmanı sevindirdiği gibi, bizi de o derece üzdü.

Perihan yoldaşı uğruna yaşamını verdiği halkımız bağrına bastı. Onu ölümsüz yolculuğunda yalnız bırakmadı.

Halk Savaşı Yaşıyor, Halk Savaşçıları Savaşıyor!

■

HASAN AKÇADAĞ VE FAZLI KAYA YOLDAŞLARI ...

Baştarafı 22. Sayfada

yoldaşımız mücadelesine devam etti. Ta ki, komünizm uğruna şehit düşene kadar...

Hasan yoldaş daha 25'ine bile gelmemişti. Genç yaşta parti saflarına katılarak kendisini kısa sürede geliştirdi. Başkalarının hatalarına karşı amansız olduğu gibi, kendi hatalarına karşı da amansızdı. Büyük bir öğrenme isteği vardı. Her fırsatta kendini geliştirmeye çalışıyor ve sorarak öğreniyordu. Yani o, önce kitlelerin öğrencisi olunması gerektiğinin bilincinde olduğu gibi pratikte de bunu uyguluyordu.

Hasan yoldaş mücadelemizde yaşayacaktır!

FAZLI KAYA: İsviçre'de uzun yıllar işçi olarak çalışan yoldaşımız, partimizin değerli bir üyesiydi. O, daha genç yaşta gittiği yurtdışında partimizle tanışıp, partimizin tüm faaliyetlerimin içinde aktif olarak yerini almış ve kendisini kısa sürede geliştirmiştir. O, partiyle tanıştığı daha ilk günlerde bile, Türkiye'ye gelmek istemiş ve yüreğinde hep gerilla mücadelesine katılmak yatmıştır. Bütün ailevi zorluklara karşın, tüm gerici bağları bir kenara iten yoldaşımız, 1989 yazında Türkiye'ye gelerek direkt gerilla savaşı içinde yeralmıştır. Burada parti üyesi olan yoldaşımız, köylüler tarafından sevilen bir komünistti. Fedakarlığı, alçak gönüllüğü ve çalışkanlığı, bütün yoldaşlarımıza moral ve cesaret veriyordu.

Fazlı yoldaş, uzun yıllar yurtdışında kalmasına karşın, gelir gelmez koşullara uyum gösterdiği gibi, yurtdışından pratikten kopuk entellektüellik yapan, kendilerini kitlelere "devrimci" diye tanıtanların, gerçekte devrime darbe vurmaktan başka bir şey yapmadıklarını daha iyi gördü. O, Kürt köylüleri ile içiçe yaşarken, partimizin kitleleri nasıl kucakladığını ve kitlelerin partimizle nasıl kucaklaştığını ve kitlelerin partimize olan sempatisine yakından tanık oldu.

FAZLI YOLDAŞ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR.

Mücadele Alanlarından... Mücadele Alanlarından... Mücadele Alanlarından...

Kazlıçeşme Deri İşçileri Direnme Kararı Aldı

İstanbul Belediyesi ve Kazlıçeşme Deri İşverenlerinin anlaşmasıyla, deri işçilerinin İstanbul-Tuzla'ya taşınma kararından sonra, iş verenler işçi çıkarmtmaya gitti. İşveren Tuzla'ya taşınma bahanesiyle girdiği işçi kıyımına karşı işçiler örgütlü mücadele etmek ve Belediye-İşveren anlaşmalarına karşı eylemler sürdürmek için çeşitli toplantılar yaptılar.

İlk toplantı İstanbul-Zeytinburnu'ndaki Saray Düğün Salonunda gerçekleşti. İşçiler toplantıda;

Yaşasın İşçilerin Birliği!
İşçi Kıyımına Son!
Taşınma Bahane Amaç İşçi Kıyımı!
İşçiler El Ele Genel Greve!
Savaşa Hayır!

Sloganlarını attıktan sonra, toplantıda şu kararlar alındı:

"İşverenlerin işçilerin işçileri sendikasızlaştırma girişimlerine karşı hep birlikte aktif eylemler yapılacak. İşçi kıyımına gidildiğinde üretimden gelen gücü kullanma.. İşveren-Belediye işbirliğine karşı, işçi çıkarması iç in bahnarne edilen belediyenin fabrikaların yıkımına müsaade edilmeyecek...

Tuzlaya gidilmeden önce toplu sözleşme Kazlıçeşme'de gerçekleştirildikten sonra, iş yerlerinde çalışan sendika üyelerinin taşınılacak yerlere gidilmesini amaçlıyor."

Ayrıca, toplantıya katılan deri işçileri; deri işçilerinin Kazlıçeşme'de işverenlerin işyerlerini ve belediyenin su kanallarını kapsatmasına karşı Deri-İş sendikasının Kazlıçeşme şubesinde 15.II.1990 tarihinde saat 12'de basın toplantısı kararı aldı.

Basın toplantısı işçilerin kararlaştırdığı tarih de yapıldı. Deri-İş şube binasına kalabalak bir işçi topluluğu geldi. Tahminen 1300 civarında vardı. İşçilerin sloganları gök gürültüsü gibi çıkıyordu. Sesler Zeytinburnu'ndan bile duyulmuş. İşçiler adına konuşanlar, işverenin amacının işçileri işten çıkarmak olduğunu, halkın ve devrimci-demokratların deri işçilerinin bu haklı mücadelesinin desteklenmesi istendi. Ayrıca, deri işçilerinin hiç bir şekilde geri adım atmayacaklarını, işverenin oyunlarına karşı birlikte mücadele edeceklerini duyurdular. Basın toplantısı biter bitmez toplu yürüyüşe geçildi. Yürüyüş işveren sendikasının önüne kadar sürdürüldü. Yürüyüş sırasında; *İşçiler El Ele Genel Gerve!, Yaşasın İşçilerin Birliği!, Savaşa Hayır!, Hükümet İstifa, Sözen İstifa!, İşveren-Belediye İşbirliğine Son!, İşçi Kıyımına San!* sloganları atıldı. Yürüyüş işçilerin dağılmasıyla sona erdi.

Deri işçileri, yıllardır çalıştıkları yerlerin başka alanlara taşınmasından çok, işçilerin işten atılmasına karşıydılar. Burada belediye ve işverenin birlikte hazırladığı oyunu sezmişler ve buna karşı mücadelede kararlı görünüyorlardı. İçlerindeki kin, onların yürüyüş sırasında gösterdikleri kararlılıkta belliydi. Ve, hiç bir yerde görülmeyen birlik burada görülebiliyordu. **İKK İşçi Muhabiri**

Coca Cola İşçilerinin Grevi Coşkuyla Sürüyor

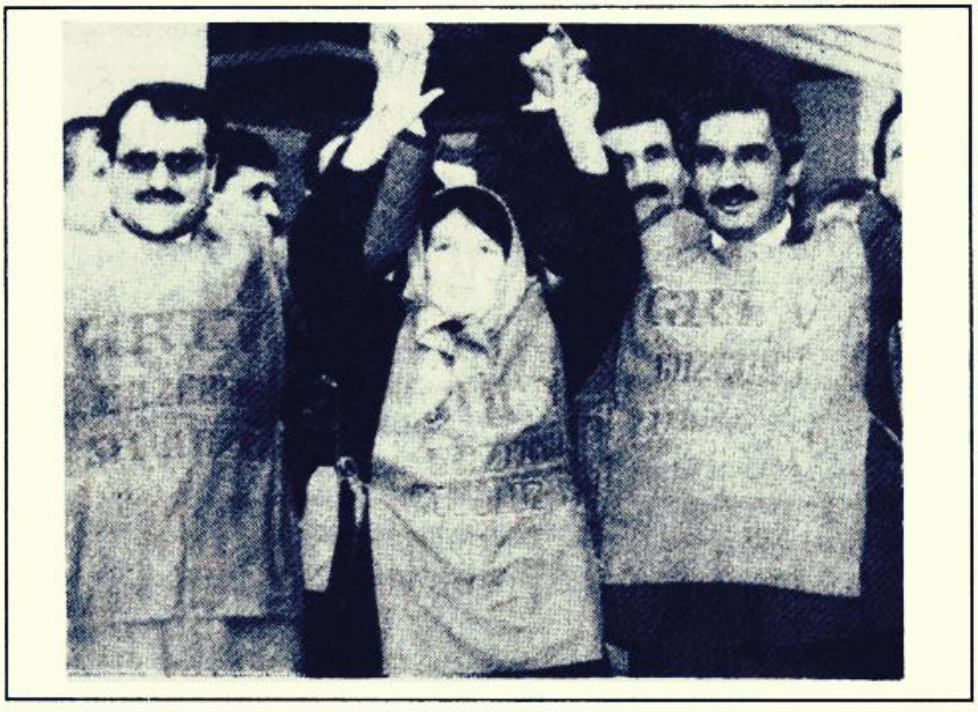

11.11.1990 tarihinde Devrimci Demokrat İşçiler adına 15 kişilik bir grup, grevdeki Cola işçilerini karanfil ve güllerle ziyaret edip, grevin gidişatı hakkında grevci işçilerden bilgi aldılar. Sivil polis 'denetiminde' gerçekleşen ziyaret, işçilerin az konuşmasına neden oldu.

860 işçinin çalıştığı işyerinde 140 kişinin grev kırıcısı olduğu, 720 işçinin ise greve katıldığı işçiler tarafından belirtiliyor. Anlaşma görüşmelerinin yapılmadığını belirten işçiler, sonuna kadar direneceklerini ve haklarını alana kadar grevi sürdüreceklerni söylüyorlar. Ayrıca, grevin anayasa ile kuşatılması nedeniyle, işverenin duyarsız olduğu da işçiler tarafından dile getirilen sorunlardan birisi.

Grev yerini ziyaret eden Devrimci-Demokrat Sendikal Birlik (DDSB)'den işçiler, işçilerin sınıf örgütlerine sahip çıkmalarını, keni temsilciliklerini demokratik bir yöntemle seçmeleri gerektiğini, aksi halde sendikanın sarsılacağı, kendi sınıfına yabancılaşacağı ve işçileri satabileceği konularına dikkat çektiler. İşçi sınıfının salt ekonomik-demokratik hak almakla kendi nihai kurtuluşlarını gerçekleştiremeyeceği, komprador patronların kaşıkla verip, kepçeyle işçilerden aldıkları, geçmiş deneyimlerden sıkça gördüğünü; gerçek kuruluşun işçi sınıfının kendi öz partileri içinde yer alıp, iktidar mücadelesine katılmakla sağlanacağını anlattılar. DDSB tarafından grevci işçilere kendi çıkardıkları platformlarından 4 adet verdiler. İşçilere propaganda yaparak, mücadelerinde yalnız olmadıklarını en başta kendilerinin desteklediğini sözlerine ekledikten sonra, her alanda güzelden ve iyiden yana ne varsa işçi sınıfının kavgasıyla alınacağını, kendileri gibi grevde olan binlerce işçinin bulunduğunu ve onbinlerce işçinin de grev hazırlığı içinde olduğunu söyleyerek, işçi sınıfının düzenin tüm pisliklerine karşı genel grev ile cevap vermelerini tarihi bir sorumluluk olduğunu vurgulayarak ayrıldılar.

İKK İşçi Muhabiri

Mücadele Alanlarından... Mücadele Alanlarından... Mücadele Alanlarından...

SHP İZMİT MİTİNGİ EMPERYALİST SAVAŞ KARŞITI GÖSTERİYE DÖNÜŞTÜ

27 Ekim 1990'da İzmit'de SHP tarafından düzenlenen "Demokrasi ve İnsana Saygı Mitingi" devrimci-demokrat güçlerin tarafından Emperyalist savaş kışkırtıcılığına karşı bir gösteriye dönüştürüldü.

Anıtpark'da düzenlenen mitinge partimiz taraftarlarıda katılarak, partimizin döneme denk düşen sloganlarını haykırdılar. SHP'nin halk düşmanı yüzünü açığa çıkarmaya yönelik olarak, halk iktidarının parlementer yoldan olmayacağını, "İKTİDAR NAMLUNUN UCUNDADIR" sloganlarıyla yanıt verildi ve mitingde bulunan kitlelere devrimin mesajını iletttiler.

Alanda yer alan diğer devrimci gruplarla birlikte hep bir ağızdan; *"Emperyalist Savaşa Hayır" İşçiler El Ele Genel Greve!"* sloganlarıyla alanı bir baştan diğer başa ses dalgaları, dalga dalga yayıldı.

Devrimci güçlerin varlığından büyük rahatsızlık duyan SHP'li halk düşmanları, sloganlarıyla kitlelere ulaşamaması için çeşitli provakasyonlara yöneldiler. Sözde savaşa karşı olduklarını ilan eden SHP'li yöneticiler, "Emperyalist Savaşa Hayır" diye haykıran kitlenin sloganını bastırmak için hoparlörleri sonuna kadar açarak "oyun havası" çaldılar. Bu da onların nemenem bir savaş karşıtı olduklarını sergiledi. Beşbin kadar bir kitlenin katıldığı mitinge daha çok çevre illerden gelenler tarafından oluşuyordu. Devrimci gruplar da olmasa, sessiz bir kalabalık olarak kalacaklardı. (SHP'nin istediği de buydu). İşçi sınıfı mitinge fazla ilgi göstermemişti. Toplam nüfus içinde yoğunluk oluşturan proletaryanın, SHP'yi bir alternatif olarak görmemesinin bir göstergesi olabilir.

Partimiz taraftarları mitinge katılmak için yoğun bir çaba harcamadığından sadece haberi olan kesimler gelmişti. Taraftarlarımızın katılımının az olması, SHP gibi düzen partilerine destek olur anlayışından ileri gelmiştir. Oysa, yapılması gereken bu tür mitinglere en yoğun şekilde katılıp, partimizin şiarlarını kitlelere haykırmak olmalıdır. Düzen yanlısı bir mitingi devrimci mitinge dönüştürebilmek hedeflenmelidir. Kitlelerin olduğu her yerde partimiz olmalı ve kitleleri gerici propagandaların etkisinden kurtararak, devrimci mesajları vermelidir. Devrimci şiarların haykırıldığı yerde, düzen yanlısı bir partiye güç vermez, tam tersi düzen partisinin kitleler üzerindeki etkisini kırar. Ancak, bu tür mitinglere katılıp devrimci sloganlar haykırılmazsa o zaman düzen partisine hizmet edilmiş olur.

Bu miting öncesi Kocaeli düzeyinde bulunan devrimci gruplarla ortak bir platform oluşturuldu ve ortak sloganlar saptanarak, yerel düzeyde de olsa güçler birleştirilmeye çalışıldı. Ne yazık ki, gerek bizim gerekse diğer grupların bölge dışından gelen kitlesi tarafından sağlanan bu birlik zaafa uğratıldı. Burada dikkat çekilmesi gereken bir yönde: slogan yarışının aşılamamasıdır. Bunu aşmalıyız.

Sonuç olarak; bu mitingi devrimci gruplar tarafında faşist baskıya, cezaevlerindeki insanlık dışı uygulamalara, Kürt ulusu üzerindeki tahakküme, emperyalist tekellerin, petrol şeyhlerinin kışkırtıcılığını yaptığı savaşa karşı bir gösteriye dönüştürüldü.

İKK KOCAELİ MUHABİRİ

TMLGB MİLİTANLARI "EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR" KAMPANYASINI COŞKULU BİR ŞEKİLDE SÜRDÜRÜYOR

1- Dudullu merkez ve civarında; **"Emperyalist çıkar ve Talan Savaşına Hayır", "Kahrolsun Haksız ve Gerici Savaşlar", "Emperyalist Çıkar ve Talan Savaşlarına Hayır"** yazılı pullama-kuşlamalar yapıldı.

2- Ümraniye, Okmeydanı ve Örnektepe'de kuşlama yapıldı.

3- Dudullu merkezde pankart asıldı: **"İŞÇİLER, KÖYLÜLER, EMEKÇİLER SAVAŞA KARŞI ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-FAŞİST GREV VE DİRENİŞLERE! TKP/ML-TMLGB"**

4- Kağıthane'de; **"Emperyalist Çıkar Savaşına Hayır! TKP/ML-TMLGB", "Kahrolsun Dünya Halklarının Başbelası ABD Emperyalizmi ve Onun Uşağı Faşist Özal Yönetimi! TKP/ML-TMLGB"** duvar yazılamaları yapıldı.

5- Savaş aleyhtarı (okullarda) kuşlama ve yazılamalar yapıldı.

6- Kasım ayı içinde İST. Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde Kasım ayı parti şehitlerini anmak amacıyla kitleye açık bir anma ve forum düzenlendi. Bazı devrimci gençlik örgütlerinin de destekleyip-katıldığı forumda, parti şehitlerimizin ve partimizin mücadelesi anlatıldı. Diğer devrimci gruplardan iki kişi de genel olarak devrim şehitleri üzerine konuşma yaptı. 300 civarında bir gençlik kitlesinin katılımı olduğu forumda, parti ve devrim şiarları haykırılarak forum coşkuyla bitirildi. Forum, 40 dakika sürdü. Bu süre içinde duvarlara TMLGB imzalı pankartlar asılıp, okul koridorlarına büyük boy **TKP/ML-TMLGB** imzalı yazılamalar yapılarak, eylem bitirildi.

Ayrıca, İstanbul Üniversitesi Avcılar kampüsünde, Edebiyat ve Fen Fakültelerinde pullama ve kuşlamalar yapılıp, TMLGB imzalı bildiriler dağıtıldı. ■

Okuyucu Mektupları... Okuyucu Mektupları... Okuyucu Mektupları... Oku..

Kırlarda Sürgün, Şehirlerde İstimlak

Ekonomik olarak çıkmaza giren hakim sınıflara artık ücretlerin, ürün taban fiyatlarının dondurulması zamlar, KDV vb. gibi sömürü yöntemleri, kendilerini kurtarmıyor, derinleşen çıkmazdan kurtulmak için emekçilere karşı yeni yeni yöntemler, yeni yeni kararnameler çıkarmaktalar. 12 Eylül Cuntası bu çıkmazın en açık ifadesidir. Bir 12 Eylül, hakim sınıfları çıkmazda kurtaramadığı gibi daha güçlü bilinçli bir muhalefet yarattı. Tarih sınıfların hesaplaşmaları tarihidir. Birbirini yoketmek için bin bir yöntemler deneyen bin bir çeşit silah kullanan sınıflar kendilerini korumak içinde bir o kadar yöntemler denemekteler.

Türkiye gelişen ve değişen dünya dengelerine bağlı olarak durmadan gelişmekte, değişmektedir. Emperyalist sermayenin uluslararası alanda. Sömürge, yarı sömürge / yarı feodal ülkelerde yaratmış olduğu düşük hayat standartları sürekli bir devrimci artı hakim sınıflarda kendilerini ayakta tutmak için sürekli zor (şiddet) kullanmaktadırlar. Uluslararası tekelci sermayenin sömürge, yarı sömürge / yarı feodal ülkelerde kendine en iyi hizmet edecek bir biçimde eski üretim güçlerinde belirli bir çözülme yaratarak kırlardan şehirlere, özellikle de liman ve büyük şehirlere, bir göç olayı başlatır.

Yukarda da belirttiğimiz gibi gelişen, değişen dünya dengeleri, aynı paralelde Türkiye'de etkilenmektedir. Komprador patron, ağa devleti, gün geçmiyor ki, yeni yeni yöntemler, yeni yeni tuzaklarla; halka saldırmasın, sürgün, zulüm ve zindan geleneği üzerine kurulan Kemalizm ve TC'nin kuruluşundan 1958'e kadar, Kürt ulusuna ve onun önderlerine uyguladığı sürgün cezaları belirli dönemlerde azalmakla beraber devam etmekte özellikle de 12 Eylül cuntacıları bu süreci daha da hızlandırmıştır. Kapitalist yapının doğal bir sonucu olarak da sürekli kırlardan şehirlere korkunç bir göç olayı başlamıştır. Şehirlerde biriken insan kalabalığı. Aç sefil, evsizlik, ister istemez kitleleri zoraki bir çözülme yöntemine itmiştir, Bu sorunların başında konut sorunu gelmektedir. Durmadan büyüyen ve genişleyen gecekondulaşma (gecekondu mücadelesi), patron/ağa devleti için ürkütücü olmuştur. Yasalarıyla ne kadar engellemeye çalıştıysalar da esas olarak, askeri anlamda çözmüştür. Şimdiye kadar 1 Mayıs, Küçükarmutlu bunun açık örneklerdir. Şimdi ise Esenyurt'ta başlatılmak istenen istimlak ve yıkım çalışmaları diğer gecekondu bölgeleri gibi kanlı ve kavgalı olacaktır.

Esenyurt kırsal alanlarda (özellikle Kürdistan'da) ekonomik zorlamalar sonucu göç edenlerin barındığı bir köy arazi sahiplerinin yasal bir zemine oturtarak hisseli tapu, noter satışlarıyla parselleyip sattıkları arsalar; son çıkan yasalarla hisseli tapu, noter satışları geçersiz sayılmakta ve imarsız parsellenmeleri, yapılaşmalarından dolayı 120 bin insanın, yaşadığı bu köyde herkes bir korku, bir panik içindedir. Nitekim beklenen an 10.08.1980'de çıkan istimlak kanunu ile halkın kanı-canı pahasına aldığı, yaptığı evleri istimlak edilerek Fatih Sanayi Sitesi'ne peşkeş çekilmek için vatandaşa çıkarılan tebligatla halkımız patron, ağa devletinin açık yüzün bir kere daha gördü. 150 / 200 kişilik bir kalabalık, belediyeye kadar yürüdü ve başkanla görüşmek istedi. Belediye başkanı da dışarı çıkıp halka küfür ederek, polis ve jandarma çağıracağını söyledi. Belediye de çalışan personelini halka saldırtıp halkı tartaklamakla kendi sosyal-demokrat yüzünü halka açık bir biçimde gösterdi. Halkın faşist köpek diye bağırması ve geri dönmesini gören Belediye başkanı bu seferde halkın peşinden bağırarak "özür dilerim" laflarını defalarca tekrarladı ve o günü akşama kadar halka gönderdiği arabulucuların girişimleri sonuçsuz kalınca ertesi günü kendisi halkla görüşmeye geldi. Yine de yüzsüzlüğünün, satılmışlığının halka düşmanlığının bir yüzünü göstererek bir dizi namus sözü verdi ve ayrıldı. Ama halkımız burjuva politikacılarının sözlerine ne kadar sadık olduklarını bildiği için gülerek geçti. Çünkü, TC'nin 70 yıllık tarihinde bunu bizzat yaşamışlardır. Bütün eylem boyunca, halkımızın yanında ayrılmayan halkın yiğit evlatları, başkana şu gerçeği açık bir biçimde gösterdiler; sen dökülmüş, mücadele etmeye niyetli olmayan kimliğini savunmaktan korkan, bir kaç sözde devrimciyi yanına alarak, halka yaptıklarını (mafya ve kooperatif sahipleriyle, vurgunculerla işbirliğini) gizlemeye ne kadar çalışırsan çalış, halkımız seni ve yanındakilerini çok iyi tanımaktadır. Şimdilik belirli bir suskunluk, olan yıkım bölgesinde gelecek günlere şimdi de halkımız hazırlık içindedir. Gerekirse canı-kanı pahasına da olsa kendi evlerine sahip çıkacak ve dövüşeceklerdir.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, burjuvazinin bütün emekçilere olduğu gibi gecekondu emekçilerine karşı politikası, kan ve baruttur. Kırsal alanlarda özellikle Kürdistan'da sürgün, şehirlerde ise istimlak ve yıkımdır. İşte bunun içindir ki halkın da kendine has bir politikası olmalıdır. Gecekondu mücadelesi, yarı feodal sistemle geniş halk yığınları arasındaki mücadelenin bir halkasıdır. Bütün bunlara rağmen gecekondu mücadelesi de diğer mücadele alanları gibi, özel bir örgütleme biçimi gerektirmektedir.

Bize göre gecekondu mücadelesi; ne halkın sadece ev talebini çözmek ve ne de sadece yıkım olayına karşı durmaktır. Halkın siyasi, kültürel vs.. Bütün taleblerini, bir bütün olarak halletmektir. Şöyle sıralayabiliriz. Önce yerleştirilecek insanları araştırmak ihtiyacı olup olmadığına bakma. Bu konuda geçmişte bir dizi hatalar işlendi. Kültürel faaliyetler, okur-yazar sorunlarıyla yakından ilgilenmek. Gönüllü sağlık birimleri, kreş ve aynı zamanda direniş komitelerini örgütlemek, direniş komitelerinin ihtiyacı olan güçlü, kalıcı milis güclere büyük önem vermek gerek. Bir KP, kitlelerin komutanıdır. Kendisini kitlelerin talepleriyle sınırlı tutması, sadece taleplerini çözmeye çalışması, bir anlamda kitlelerin gerisine düşmek olur. Geçmişteki gecekondu alanları bunun en açık ifadesidir.

İstanbul'dan Bir İKK Okuru

Sayın İKK;

Düzenli olmasa da bir çok sayıyı okuma imkanı buldum. Geçmiş sayılardaki bazı eksiklikleri gidermiş olarak yeni sayılarda okur köşesi, cezaevi köşesi vs. gibi konulara da yer vermeniz, biz İKK okurları sevindirici bir gelişme olarak görüyoruz.

Cezaevindeki İKK okuru olarak dışarıdaki yoldaşlara yararlı olacağını umduğum değişik bir konu hakkında yazmak gereği gördüm. Gerek şehirde ve gerek kırda gerilla mücadelesi veren namluları, silahı yönlendiren yoldaşların ilgisine:

Yoldaşlar, geçmişte acı pratiğini yaşadığımız, silahlı yoldaşlar arasında birbirine doğrultup şakalaşma sonucu düşmanın tüm gücünü kullanıp, imha etmeye çalıştığı ama bunda başarılı olamadığı dönemlerde yoldaşlar arasında şakayla yaralanmalar ve hatta ölümler olmuştur. Örnek vermek gerekirse, partimiz tarafından geçmişte KÜRDİSTAN'ın (Siverek) bölgesinde komprador toprak ağalarına ve faşist TC'ye karşı silahlı gerilla mücadelesi verdiği dönemler, bir gerilla yoldaşın namluyu doğrultup diğer bir gerilla yoldaşla şakalaşması sonucu (İbrahim HALİL) yoldaş, kendi yoldaşının kurşunuyla şehit düşmüştür. Silahı elden düşürmeyen yoldaşların dikkat etmesi gereken önemli bir konudur. Bazı yoldaşlar ise; 'bunları biliyoruz, yazmaya ne gerek vardı' diye düşünebilirler. Arkadaşlar, sadece bilmek yetmiyor. Tüfeği ateş alan yoldaş ta tecrübeliydi, bunları biliyordu. Bizlerce son derece önemli olan bu konuya önem verip, sürekli hafızalarımızda canlı tutmamız gerekir. Şartlar ne olursa olsun, silah kullanırken, hatta bakım yaparken dahi, namlunun pozisyonuna dikkat etmemiz gerekir. Tüm yoldaşlara devrimci mücadelede başarılar!

Umut... / Sevda ve can / alazı dinmez / aman vermez hayda.. kurşundur / siperler boyu namlulara sürülen!

Sağmalcılar Cezaevi'nden
İKK Okuru

ŞEHİTLERİMİZİ ANIYORUZ

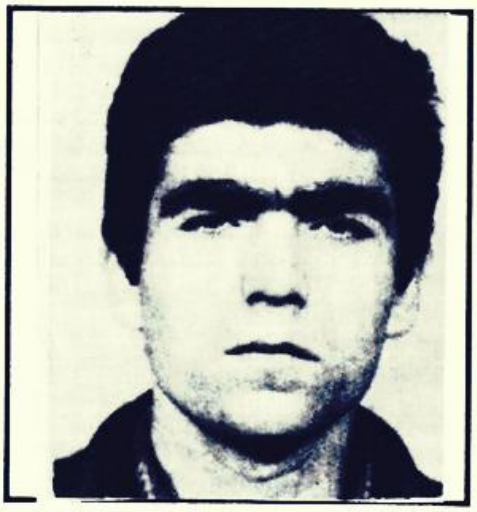

ALİ HAYDAR ASLAN :

Yıl 1983, Kasımın 8'i.. Halk uğruna uğruna verilan canlara, bir can daha katıldı o gün... Faşizme, emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı ML-MZD bilimini pratiğe aktarırken, Dersim'in Nazmiye ilçesinde toprağa düşen onurlu, yiğit insan Ali Haydar Aslan'ı yitirişimizin 7. yılında saygıyla anıyoruz. Mücadelesi mücadelemizdir.

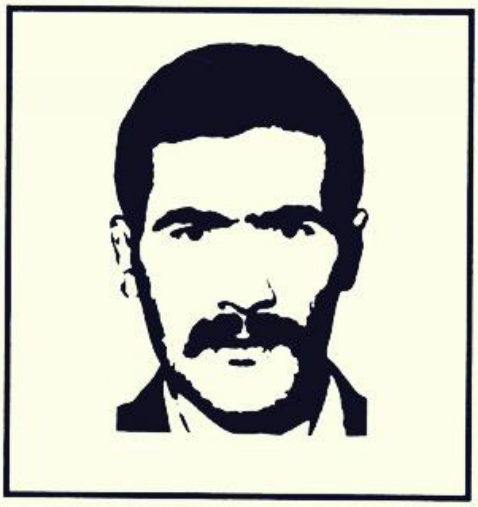

ALİ GEÇGEL
İBRAHİM KARA

12 Eylül 1980. İzmir'de işkenceci polislerden Fikret Çetkin'i, Partimizin almış olduğu karar gereği, halk adına cezalandırdıktan sonra, ihbar sonucu polislerle girdikleri çatışmada yaralı olarak ele geçmişler ve o dönemin İzmir siyasi polis şefi Muhlis Zincibi köpeği tarafından yoldaşlarımız kurşuna dizilerek katledilmiştir. Ali Geçgel yoldaşımızın cenazesini almayagelen kardeşi Munzur Geçgel de bu köpek tarafından öldürülmüştür. Partimiz er geç bu halk düşmanına hak ettiği cezayı halk adına verecektir. Bundan halkımızın şüphesi olmasın.

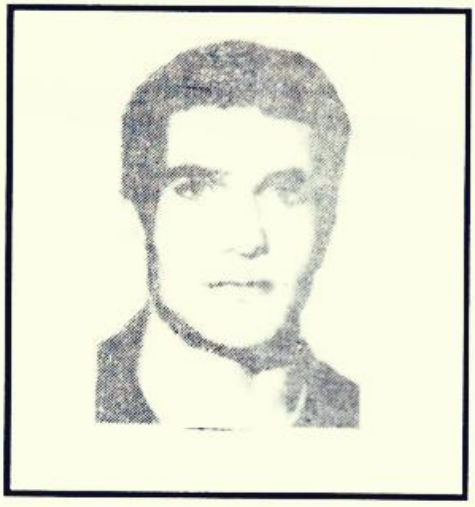

Partimizin değerli üyeleri Ali ve İbrahim yoldaşı saygıyla anıyoruz. Mücadeleleri mücadelemize ışık tutuyor.

DERSİM'DE HASAN AKÇADAĞ VE FAZLI KAYA YOLDAŞLARI ŞEHİT VERDİK

HASAN AKÇADAĞ

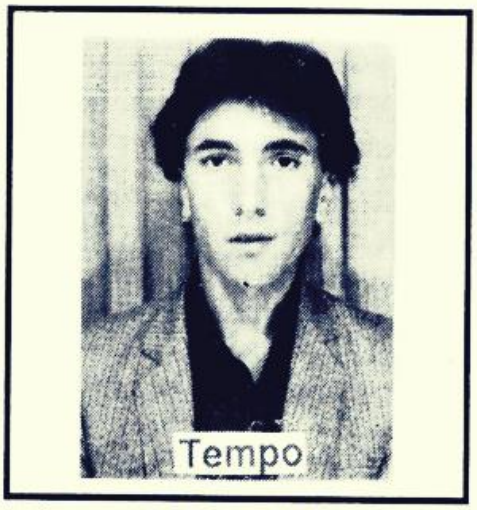

FAZLI KAYA

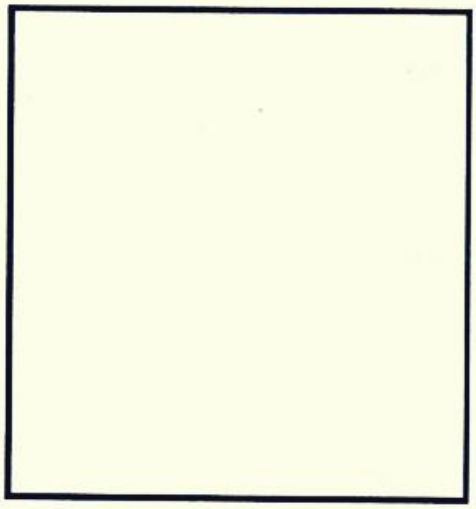

ERDOĞAN TEKİN yoldaşı, 12 Aralık 1981 tarihinde Dersim dağlarında şehit verdik. Daha yaşamı yirmisine bile gelmemişti. O, bedenini toprağa tohum, kavgasını yoldaşlarına bıraktı.

19 Kasım 1990'da Dersim'de düşmanla girdikleri çatışmada 4 yoldaşı daha şehit verdik. Perihan Çolak (Berivan), Hasan Akçadağ (Onur), Fazlı Kaya (Muharrem) ve Haydar kod adlı yoldaşlarımızı ölümsüzlüğe uğurladık.

HASAN AKÇADAĞ: Partimizin üyelerindendi. Uzun yıllar yurtdışında işçi olarak çalışan yoldaşımız, burada partinin faaliyetlerine aktif olarak katıldı. O, yurtdışında Türkiyeli emekçilerinde birinci görevinin Türkiye'deki sınıf mücadelesine katılmak olduğunun bilincindeydi. Bu nedenle yurtdışında tüm mülteci revizyonistlere karşı mücadele etti. Devrimciliği sınıftan kopuk olarak gören anlayış ve tavırlara karşı koydu.

Parti 3. Konferansı'ndan sonra Türkiye'ye geldi. Türkiye'de Adana, Antalya bölgelerinde bir süre çalıştı, örgütlenme yapu. Bu süre içinde parti üyeliğine başvurarak, parti üyeliği kabul edildi. Parti daha sonra bu yoldaşı TMLGB üst organında görevlendirdi. Yoldaş, burada bir yılı aşkın çalıştıktan sonra, askeri birim içinde görev aldı. İstanbul'daki bir çatışmada yara aldı. Eylem için gittiği İzmir'de şüphe üzerine siyasi şubeye alındı. 15 gün işkence altında kaldı. Üzerindeki sahte kimlikte direterek, polise hiç bir sır vermedi. İşkenceciler, yoldaşımızdan bir şey alamamanın sıkıntısı içinde 15 gün işkence yaptıktan sonra serbest bıraktılar. İstanbul'daki bazı eylemler sonucu aranır duruma düşünce, partinin kararıyla 1990 baharı sonu Kürdistan'a gönderildi. Burada da

Devamı 18. sayfada

Devamlar... Devamlar... Devamlar... Devamlar... Devamlar... Devamlar...

Cinayet Şebekesi Bir Devlet; T.C.

Baştarafı 5. Sayfada

"sağcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz bana", yine MHP için; "onlar devletin yanında yeralıyor" demişti. Bu sorunu çok açık bir şekilde ortaya koyuyor. MHP resmen devlet tarafından halka karşı oluşturulan bir cinayet örgütüydü ve bunu sonuna kadar kullandılar. Yarın da sınıf mücadelesi geliştiğinde yeni MHP'ler ortaya çıkacaktır. Bugün Türkeş'in başını çektiği MÇP bunlardan birisidir. Belki Türkeş takımı teşhir olduğu için yeni isim altında deşifre olmamış sivil cinayet şebekelerini ortaya sürmeleri hiç de yadırganacak bir olay değildir.

Burjuva basını, faili meçhul cinayetleri devrimcilerin üzerine bilinçli olarak yıkmaya çalışıyor. Bunların Kontrgerilla'nın varlığından haberleri olmaması pek olası değildir. Zaten çoğunluğu MİT'in şubesi gibi çalışıyor. Ancak, olay yeniymiş gibi halkı kandırmaya çalışırken, bir çoğu "böyle bir şey yok" diyerek resmi ağızlarla halkı aldatmanın uğraşları içindedir. Devletin terör örgütleri olan, MİT, Kotrgerilla ve siyasi polisin en büyük destekçileri burjuva basınıdır.

Devletin faşist ordusunu'da bu terör örgütlerinden ayrı görmek yanlıştır. Ordu'da devletin en büyük açık terör örgtütüdür. Halka karşı en etkili ve güçlü silahı budur. Halkın mücadelesini bastırma da bunu en iyi şekilde kullanmaya çalışıyorlar. Bugün Kürdistan'da olanlara bakılırsa bu daha iyi anlaşılır. Kürdistan'daki katiamların, sürgünlerin, tek tek öldürme ve işkencelerin başında ordu gelmektedir. Faşist devletin kendi varlığı, zor ve cinayet üzerine kuruludur. Devlet tarafından kurulan bu cinayet örgütleri, onun nemenem bir devlet olduğunu çok iyi anlatmaktadır. Halka karşı iktidarını korumanın ve sürdürmenin yolu olarak bunu görüyor. Böyle bir devletin "demokratik"liğinden sözetmek alçaklıktan başka bir şey değildir. "Demokrasi" aldatmacaları ise, demagojiden başka bir anlam ifade etmiyor. Onların sözünü ettikleri "demokrasi" kendileri içindir. Halk için ise, zulümdür. Özal'ından Demirel'ine, Ecevit'inden İnönüsü'ne kadar bütün burjuva parti liderleri bu cinayet örgütlerinin cinayetlerinden sorumludurlar. İnönü'nün Kontrgerilla'yı bilmezden gelmesi ise, tam bir aymazlıktır. İğrenç yüzünü halka karşı gizleme kaygısı içindedir. Halka karşı oluşturdukları cinayet şebekeleride onların terör devletinin ayakta kalmasını önleyemeyecektir.

"Bağımsız ve müslüman son Türk Devleti"nin içler acısı durumu bu... "Bağımsız" olarak halka yutturdukları "Türk devleti"nin içinde ABD'ye bağımlı 'gizli'örgüt var. Kontrgerilla kime karşı gizli; halka karşı! Burjuvazi ne kadar 'bağımsız' derse desin bunu halka yutturmayacaklardır. Başta ABD olmak üzere emperyalizme göbeğinden bağımlı oldukları bütün çıplaklığıyla ortadadır. Son Körfez krizi bunu daha iyi açığa çıkarmadı mı? ABD'nin ve Batılı emperyalistlerin bir numaralı jandarması olarak ortaya çıktı. ABD başkanı Bush'un bir dediğini iki etmeyen bir cumhurbaşkanı var. Özal! Satılmışlıklarını ve uşaklıklarını halktan artık gizlemeleri mümkün değil. Türkiye Cumhuriyeti'nin bir "Muz cumhuriyeti" olduğunu kimseden gizleyemezler. Halkımız, bu 'muz cumhuriyeti'ni günü geldiğinde tarihin çöplüğüne atmasını bilecektir. O zaman efendileri Bush'un ordusu da onları kurtaramayacaktır. ■

YORUM

Baştarafı 6. Sayfada

sıralardaki yerini koruya gelmektedir.

Son Körfez bunalımı uşaklığın sınırının olmadığını halkımıza açık bir şekilde gösterdi. Bu sınırın nerede başlayıp nerede duracağı belli olmaz. Emperyalizmin çıkarı için ülkenin kan gölüne çevrilmesi, haksız bir savaşın içine süreklenmesi ve sürekli jandarmalık görevleri vs. gibi sınırsızdır. Öte yandan ülkede demokratik hak ve özgürlüklerin sürekli askıda tutulması vs. gibi baskı yasaları da hiç bir zaman gündemden eksilmez. Uşaklığın sınırının olmadığı ABD denetiminde kontrgerilla gibi bir ölüm mangasının varlığı bile en basit göstergedir. "Demokrasi" görünümünü vermek için kukla bir yasama organının varlığı ise, faşizmin kaba bir örtüsüdür. Bunu da gerektiğinde bir kenara fırlatmaktan çekinmezler. Bu örtü kıçlarından sarkan uşaklık çakıllarını örtmeye yetmiyor. Kapitalist sistemin kuralı budur. Kimin eli kimin cebinde olduğu belli olmaz. Ekonomisi güçlü olan, zayıf olanları kendi hizmetine sokar. Ve bunun adına, "hür teşebbüs" derler. Öyle bir "hür teşebbüs"tür ki, hürriyet sadece patronlar, toprak ağaları ve bunların ayak yalayıcı takımları için geçerli. Milyonlarca emekçi için ise zulümdür bu.

Türk egemen sınıfları, düzlüğe çıkmak amacıyla emperyalizmin bir dediğini iki etmezken, daha büyük çıkmazların kapısını aralıyorlar. AGİK'te insan hakları konusunda atılan imzalar ise göstermeliktir. Ülkede o anlaşmaların hiçbirini uygulamazlar. Ve zaten uygulamıyorlar. Sadece uluslararası diplomasi alanında kullanmak için çantalarında saklıyorlar. Nasıl uygulasınlar? Düzen çatırdıyor. Kendi aralarındaki çelişkilerin artması bir yana, halkın mücadelesi gelişiyor. Bir yandan dağlarda gerilla mücadelesi her geçen gün daha fazla kitleselleşiyor, düzeni kökten sarsıyor. Bir taraftan da ise, işçi sınıfı öfke selini sokaklarda dile getiriyor.

İşte işçi sınıfı ayağa kalkıyor. Artık "uslu çocuk" olmayı reddediyor. Maden işçilerinin grevine yeni grevler ekleniyor. Halk grevcilerle beraber yürüyor. Küçük esnaf grevcilerin yanında yeralıyor. Ve Zonguldak halkı madencileri bağrına basmış. Hep bir ağızdan Haykırıyor: "Hükümet İstifa", "Savaşa Hayır!".

Egemen sınıflar ise, işçi sınıfına bir yandan gözdağı vermeye çalışırken, grevlerin daha fazla büyümemesi için de elaltından sendika ağalarıyla pazarlığa oturuyorlar. Grevlerin tamamen yasaklanması ise, işçi sınıfının öfkesini daha da kabartacaktır. Bunu da egemenler göze alamıyor. Özellikle madencilerin grevi ve peşinden gelen tekstil işkolundaki grevler, SEKA'daki uyuşmazlık, egemenleri köşeye sıkıştıracak önemli grevlerden bazılarıdır. Grevlerin genel greve dönüşmesi ise, egemenlere daha büyük bir şamar vuracaktır.

Emperyalistlerin desteği, faşist Özal hükümetini ayakta tutmaya yetmeyeceği gibi, yeni ve güçlü silahlarla faşist Türk ordusunun donatılması da gerilla hareketini yokedemeyecektir. Kürt ulusal gerilla hareketini yanında partimizin önderliğindeki TİKKO da her geçen gün gelişiyor. Egemenler, jandarmalık hesaplarının büyük bir bölümünü de bunun üzerine kuruyor. Silahlı gerilla hareketlerini bastırmak. Çünkü bu hareketler bastırılmadıkça ülkenin her yanında alevlerin yükseleceğini çok iyi biliyorlar. Daha bugünden CIA-Pentagon ve MİT-Türk ordusu ortak çalışıyor. Alev alan bozkırın nasıl kurutulabileceğinin askeri ve siyasi hesaplarını yapıyorlar. ABD, Vietnam'da daha fazla hesap yapmıştı, ama kendi akıttığı kan içinde boğuldu. Türk devleti de kendi akıttığı halkın kanı içinde boğulmaya mahkumdur. Bunun başka yolu yoktur. Zalimlikleri de yanlarına kâr kalmayacaktır. ■

Emperyalistlerin, Orta-Doğu'da savaş hazırlıklarına yönelik girişimlerini boşa çıkarmak ve bölgeden Emperyalist haydutları kovmak için;

ORTA-DOĞU HALKLARI BİRLEŞİNİZ!...

Bütün milletlerden Bölge Halklarına, ilerici, Demokrat ve Devrimci Güçlerine!

Irak'ta faşist Saddam rejiminin, Irak'a ait petrolleri Kuveyt'in çaldığı iddasıyla gündeme getirdiği, Kuveyt'in işgali ile birlikte tüm dünyanın gözleri bölgede olup, ABD ve Batılı Emperyalistleri büyük bir telaş sarmış bulunmaktadır ABD ve Batılı emperyalistlerin telaşının nedeni, Bölgede temel dayanağı olan ülkelerden Kuveyt'in kendi denetimlerinden çıkmasıyla, bir pazar alanını ve petrol rezervlerini kaybederlerse, bölgede etki ve denetimlerinin azalacağı korkusudur.

Son günlerde gündeme gelen devletler arası diplomasi ve karşılıklı ziyaretler, ABD'nin emperyalist ve destekçisi müttefiklerine emir vererek, alalacele gündeme getirdiği Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi NATO Savunma Toplantıları bu durumun sonucudur.

6 Ağustos'ta BM'den, ABD ve Batılı emperyalistlerin istekleri doğrultusunda çıkan, Irak'a ekonomik ve askeri amborgo uygulamasının ardından Basra Körfezine ABD ve İngiliz savaş gemi ve uçaklarının yollanması, Suudi Arabistan'a ABD askeri desteği, Bölgede NATO'ya bağlı Irak'a sınır olan ülkelerde askeri yığınaklar yapma ve Irak'a saldırı için, destek arama girişimleri, Türkiye'de S 111 uçaklarının konumlandırılması ve başını ABD emperyalizminin şefi Haydut Busch'un çektiği savaşa yönelik açıklamalar ve geriktiği taktirde nükleer silahların kullanılabileceği tehditleri devam ediyor.

Batılı emperyalistler ve ABD, bir ülkenin başka ülkelerin içişlerine karışmaması gerektiğini belirtiyorlar. Peki öyleyse bu haydutlar bölgede ne yapıyorlar? Bu demagojik açıklamanın yanısıra, başka ulusların siyasal yazgısını işgal ile belirlemek gibi bir politikayı benimsemediklerini utanmazca beyan ederken, Dünyanın mazlum halklarına yaptıklarını, sermayenin çıkarları için bölgesel savaşları körüklediklerini, Latin Amerika ülkeleri başta olmak üzere bir çok ülkede devrimci-demokrat mücadeleleri kanla bastırma girişimlerinin, en somut örneği bölgede, Filistin topraklarını ilhak eden, İsrail siyonizmini her yönlü desteklediklerini gözlerden gizlemeye çalışıyorlar.

Biz, Türkiye ve Türkiye Kürdistanlı ilerici-devrimci güçler olarak, faşist Saddam rejiminin çeşitli nedenlerle Kuveyt'i askeri işgalini kınıyor iki ülke arasında varolan bir sorunun çözümüne o ülkelerin halklarının karar vermesi gerektiğini belirtiyoruz.Bu durumu bahane ederek, bölgede savaş hazırlıkları içinde bulunan, ABD ve Batılı emperyalistleri ve onların bölgedeki destekçisi devletlerin tavırlarına, Ortadoğu halkları olarak karşı çıkmayı, emperyalist ve gericilerin amaçlarına alet olmayıp, bölgede halklararası kardeşlik-dostluk ve enternasyonalist dayanışmayı güçlendirmeyi, Bağımsızlık, devrim ve sosyalizm mücadelesini daha da yükselterek, sermayenin etki alanını daraltmayı acil görevlerimiz arasında görüyoruz.

Emperyalistlerin pazar alanlarını genişletmek ve geri ülkeleri sömürgeleştirmek için, başlattıkları 1. ve 2. Dünya savaşında milyonlarca insanın akan kanı ve insanlık düşmanı savaşın izleri henüz silinmezken, bölgesel savaşların körüklenerek, halkların birbirine düşman edilmesinin yükünü insanlık ve ezilen dünya halkları çekmektedir. Emperyalist sistem ve sermayenin sömürüsü varolduğu müddetçe, emperyalistlerin çıkarları gereği savaşlara başvurulması dünyada emperyalizmi nihai olarak mezara gömmeden mümkün değildir.

Öyleyse, Orta-Doğu halkları olarak anti-emperyalist bir mücadele ruhuyla emperyalistleri bölgeden kovmak, emperyalistlerle işbirliği içinde haksız savaşlarda rol alabilecek, faşist ve gerci yönetimleri devrimlerle alaşağı etmek için görev başına!

Irak halklarına, İlerici ve Yurtsever Güçlere;

Saddam rejiminin her türlü demokrasiden uzak diktası altında yaşayan sizler, İran-Irak arası haksız ve gerici savaşta savaşın yükünü ve sonuçlarını yaşadınız. Faşist Saddam rejiminin ilerici ve demokrat muhalefete karşı terör uygulamalarına, Kürt ulusal mücadelesini ezme girişimlerine, Halepçe'de gaz bombaları ve kimyasal silahlarla 5000'den fazla Kürt insanının canice katledilmesine tanık oldunuz.

Saddam rejiminin savaşa yönelik politikasına alet olma! Bağımsızlık ve devrim mücadelesini hızlandır. Kısa vadeli çıkarlar uğruna Saddam'la uzlaşabilecek, işbirlikçi tutumlara tavır al! Yalnız bırak!

Çeşitli ulus ve milli azınlıklardan Türkiye Halklarına;

ABD destekli olarak, halkın devrimci mücadelesini boğmak için gündeme getirilen 12 Eylül diktatörlüğü çeşitli biçimler altında sürmektedir. Emekçi halklarımızın faşist diktatörlüğe karşı, devrimci-demokratik mücadelesi, Kürt ulusunun ulusal direnişi, her türlü insanlık dışı vahşi yöntem ve uygulamalarla engellenmeye çalışılırken, emperyalistlerin ülkemizdeki işbirlikçileri egemen sınıflar ve faşist rejimin bölgesel savaşta emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda yeralması olasılığı devam ediyor. ABD üslerinde savaş uçaklarının konumlandırılması ve güçlendirilmesine izin verilmesi bu durumun belirtileridir.

Ülkemizde ABD ve Batılı emperyalistlerin çıkarları daha da pekiştirilmeye çalışılıyor. Bu duruma karşı çık! Anti-emperyalist bir ruhla eylemlilik ve gösteriler düzenle! Devrimci demokratik mücadeleyi güçlendir!

Faşist TC'nin yıkılarak, yerine halklarımızın demokratik iktidarını kurmak için, sınıfsal ve ulusal kurtuluş temelinde geliştirilen silahlı mücadeleye destek ol. Katıl!

EMPERYALİSTLERİN TÜRKİYE'DEKİ ÜSLERİ DERHAL KALDIRILMALIDIR!

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK HALK DEMOKRASİSİ VE SOSYALİZM MÜCADELESİ!

BASRA KÖRFEZİ VE BÖLGEDEN EMPERYALİST DONANMALAR DERHAL GERİ ÇEKİLMELİDİR!

KAHROLSUN EMPERYALİST SAVAŞLAR! YAŞASIN HAKLI DEVRİMCİ SAVAŞLAR!

YAŞASIN ORTA-DOĞU HALKLARININ KARDEŞLİK VE DAYANIŞMASI!

Acil, DKP, DS, 16 Haziran, PKK, SVP, TKP-B, TKP/ML, TSK Orta-Doğu Temsilcilikleri

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Yurtdışı Kontak Adresi

Postlagerkarte no: 022139 B
4100 DUISBURG 11
DEUTSCHLAND

Almanya:	3.-Dm	İsviçre:	3.-Sf
Belçika:	75.-Bfr	Hollanda:	3.50.-Hfl
Fransa:	9.-Ff	Avusturya:	21.-Ös
Yunanistan:	225.- Gd	Kanada:	2.50.-Cd
İngiltere:	1.50.-Es	İsveç:	12.- Sek
Avusturalya:	2,50.-Ad	**Türkiye:**	**3.000.-TL**